

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hršćanima.“ DEJLA 11:26

Antiohija

mart/april 2020.

broj 164

IDITE PO SVEMU SVIJETU
I PROPOVIJETAJTE EVANĐELJE
SVAKOM STVORENJU.

MARKO 16:15

DEREK PRINCE MISIJA Pivnice

KATALOG IZDANJA

PROBOCI YODICI DO KEAJA VREDNINA

Šta je "proboci yodici" i šta je vredina, kako ih pronaći i kako ih koristiti? Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je vredina i kako je koristiti. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je vredina i kako je koristiti.

Broj strana: 175 - Format: 14x21 cm

Cena: 5,90 € - 4,30 € - 1,60 €

KRAJINJA SIGURNOST

Ova knjiga govori o tome kako se osigurati i kako se osigurati. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je sigurnost i kako je koristiti. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je sigurnost i kako je koristiti.

Broj strana: 175 - Format: 14x21 cm

Cena: 5,90 € - 4,30 € - 1,60 €

ZBOG ČEGA JE KRIST TOLIKO VAŽAN

Kako je Krist toliko važan? Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je Krist i kako je koristiti. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je Krist i kako je koristiti.

Broj strana: 175 - Format: 14x21 cm

Cena: 4,90 € - 4 € - 1,90 €

PROBUJENJE KOJE DOLAZI

Ova knjiga govori o tome kako se probuditi i kako se probuditi. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je probudjenje i kako je koristiti. Ovo je knjiga koja će vam pomoći da shvatite šta je probudjenje i kako je koristiti.

Broj strana: 175 - Format: 14x21 cm

Cena: 5,90 € - 4,30 € - 1,60 €

*Povratna cena za informacioni katalog izdanja DPM je 1,90 € po knjizi. Povratna cena za informacioni katalog izdanja DPM je 1,90 € po knjizi.

Ako želite pogledati više izdanja i informacije, molimo vas da nam pošaljete e-mail na adresu: 333-9100700044980-83

Ukoliko želite pogledati katalog izdanja, molimo vas da nam pošaljete e-mail na adresu: 333-9100700044980-83

+381 44 4634764

info@derkprince.com

www.derkprince.com

www.derkprince.com

ἀγάπη AGAPE

OTVORENA FACEBOOK GRUPA

NEKOLIKO PUTA DNEVNO
BIBLIJSKI STIHOVI
MUDRE I POUČNE MISLI
OHRABRENJE I INSPIRACIJA

POTRAŽITE NA FACEBOOK-U
I PRIDRUŽITE SE
DOBRO DOŠLI

ἀγάπη AGAPE

OTVORENA VIBER ZAJEDNICA

NEKOLIKO PUTA DNEVNO
BIBLIJSKI STIHOVI
MUDRE I POUČNE MISLI
OHRABRENJE I INSPIRACIJA

POTRAŽITE NA VIBERU I PRIDRUŽITE SE
DOBRO DOŠLI

Antiohija nije zamjena za čitanje i proučavanje Biblije, niti za molitvu i zajedništvo sa drugim vjernicima, što su veoma bitne stvari za naš odnos sa Bogom i duhovni rast.

Molimo vas da imate razumijevanja ukoliko pronađete greške u Antiohiji. Ono što ne valja odbacite, a šta je dobro prihvatite i primijenite.

Idite po svemu svijetu i propovijedajte evanđelje svakom stvorenju.

MARKO 16:15

Ukoliko ste uočili da se na naslovnoj strani ponavlja isti stih, znajte da nije u pitanju greška već namjera da se svi podsjetimo Isusove zapovijesti da propovijedamo evanđelje svim ljudima.

ANTIOHIJA SE FINANSIRA DOBROVOLJNIM PRILOZIMA SVOJIH ČITALACA

MOLIMO VAS DA RAZMISLITE DA LI POSTOJI MOGUĆNOST DA FINANSIJSKI POMOINETE MAGAZIN ANTIOHIJA

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja su podržali i finansijski pomogli vjernici iz Banjaluke i Beograda.

**Izdavač : Evanđeoska crkva Banjaluka | Adresa : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, BiH/RS
Kontakt telefon : +387 [0]65 535 931 | Tiraž : 1000 | Štampa : Minerva, Subotica**

DISTRIBUCIJA

Srbija : Miroslav Čobrda +381 [0]64 405 4744 | Hrvatska : Miroslav Fic +385 [0]91 739 0191

NJEGOVA SMO TVOREVINA

Jer smo njegova tvorevina, sazdani u Hristu Isusu za djela dobra, koja Bog unaprijed pripremi da u njima hodimo.
(Efescima 2:10)

Njegova tvorevina! On je naš Tvorac a mi smo Njegova tvorevina. Zar ovo ne obećava?

Svako se brine za ono što stvori i napravi, za svoja dostignuća, za svoj ugled, za svoje ideje i projekte, za svoju djecu! Isto tako i naš Tvorac brine o nama. On vodi računa o nama čak i onda kada nama ne izgleda da je tako.

Bog nas je stvorio i to je ono što nam daje vrijednost. Bog nas je spasio tako što nas je otkupio krvlju svoga sina Isusa. Plaćeni smo skupo. To nam daje još veću vrijednost.

Živimo stoga najbolje što možemo. Budimo najbolja verzija sebe za Njega. Neka nas ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, niti kakvo drugo stvorenje, ne rastave od onoga što On ima za nas.

Bog zna ko smo mi, šta smo mi, kakvi smo mi, i šta možemo postati, jer nas je stvorio i stavio u nas veliki potencijal.

Hodajmo u dobrim djelima koja je On pripremio za nas.

Sada je vrijeme za to!

B.E.

BUDI MIRAN I ZNAJ DA SAM JA BOG

“Gospod nad vojskama s nama je, branič je naš Bog Jakovljev.”

Psalam 46:11

U Jovanovom evanđelju nailazimo na događaj kada je Isus svojim učenicima rekao: **“Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam. Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje. Neka se ne uznemiruje i ne plaši vaše srce!”** (Jovan 14:27).

Šta misliš, da li od čovjeka dolazi mir? Moj odgovor bi bio – jako teško. Ti možeš po prvi puta doći u neki gradić pa uzviknuti: *“Predivno! Ovdje se ne vodi rat! Nema buke, niko ni na koga ne viče! Kakvo mirno mjesto!”* No, odsutnost rata i buke, ne znači onaj pravi istinski mir. Ako ostaneš neko vrijeme u

gradiću, i malo bolje upoznaš njegove stanovnike, hoćeš li i tada reći: *“O, kako mirno mjesto!”* Ko zna na koliko ćeš zategnutih odnosa naići: *“U miru smo, ali ne razgovaramo!”* Ko zna koliko će se nemirnih srca, povrijeđenih ljudi, raskinutih prijateljstava, prikriivenih srdžbi naići u prividno mirnome gradiću. Onaj istinski mir i razumijevanje među ljudima postaje takva rijetkost, da je treba svijećom tražiti. Kao da niko ne slijedi onu mudru izreku starozavjetnog kralja Salomona: **“Bolji je zalogaj suvog hljeba u miru, nego sa svađom kuća puna žrtvene pečenke”** (Priče Solom. 17:1).

Zato psalmista pjeva: **“Samo je u Bogu mir, dušo moja, samo**

je u Njemu spasenje” (Psalam 62:2). Izmirenje sa Stvoriteljem je korak k onome istinskome miru duše, koji daje Hrist. Možeš reći: *“Šta se ja imam miriti s Bogom, kada se nisam sa Njim ni posvađao!”*

Ako tako kažemo, zasigurno smo slični izgubljenom sinu, iz Isusove prispodobe, zapisane u Lukinom evanđelju. Sin je zatražio od oca dio baštine, koja bi mu pripala nakon očeve smrti. Otac mu je izišao u susret i dao mu njegov dio. Sve se dogodilo u miru, bez svađe i prepirke. Da mu je tada neko rekao: *“Pođi ocu i izmiri se”*, sin bi zasigurno odgovorio: *“U miru sam sa ocem. Nikada se nismo svađali.”*

Evandjelje nas izvještava da je sin uzeo svoj dio, otišao u daleku zemlju i ondje **“rasu(o) svoje imanje provodeći život razvratno”** (Luka 15:14). Dok je imao novac, uživao je mir blagostanja, zasigurno se povodeći za onim riječima iz jedne druge Isusove usporedbe iz Lukinog evanđelja: **“Dušo, imaš mnoga dobra u zalihama za brojne godine, počivaj, jedi, pij, uživaj!”** (Luka 12:19). No, to je bio kratkotrajan i varljiv mir. Nastala je glad u zemlji, a sin se našao bez prihoda. Post-

ao je čuvar svinja, zadnje čega bi se prihvatio. No, i tada je ostao gladan. U prispodobi piše: **“Uzalud je čeznuo da bar jednom napuni trbuh ljuskama od mahuna što su ih jele svinje, ali mu ih niko nije davao”** (Luka 15:16). Shvatio je da je jedini izlaz – priznati grijeh i pomiriti se sa ocem. To je i učinio. Došao je k ocu i rekao mu: **“Oče, sagriješih Bogu i tebi”** (Luka 15:18). Otac ga je prihvatio uz veliku radost i s ljubavlju. Tek tada je doživio onaj istinski Hristov mir.

Ti i ja možemo tvrditi – dok nam ide dobro – da je sve u redu s nama i da imamo svoj mir. No, ako nismo izmireni s Bogom, kad-tad će se naš svijet početi rušiti i raspadati, očajavaćemo poput izgubljenog sina. Shvatićemo da od samog početka nešto nije bilo u redu s nama. Stoga je Božji poziv i dalje na snazi – izmiri se s Bogom. U poslanici Efescima, apostol Pavle piše da u Hristu Isusu imamo **“oproštenje grijeha, prema bogatstvu Njegove milosti”** (Luka 1:8). U poslanici Rimljanima isti apostol piše: **“Jer ako smo izmireni s Bogom smrću njegova Sina dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se sigurnije, već**

izmireni, spasiti Njegovim životom” (Rimljanima 5:10).

Iz izmirenja sa Bogom, nastaje duboka čežnja za mirom sa svim ljudima, koje poznaješ. Duh Sveti te preplavljuje mirom u uzburkanim životnim okolnostima. Dijete si Božje, koje nebeski Otac uzima pod svoje okrilje. U istoj poslanici piše i sledeće: **“Kraljevstvo se Božje ne sastoji u jelu i piću, nego u pravednosti, miru i radosti po Duhu Svetome”** (Rimljanima 14:17). Da, iz izmirenja sa Bogom primaš mir po Duhu Svetome, onaj istinski Hristov mir.

Evo sitnog detalja iz života. Jednoga kišnoga dana, za vrijeme pauze na poslu, mirno sam razgovarao sa prijateljima. Taj dan sam u mislima imao stih iz 46. Psalmu, koji u slobodnom prevodu glasi: **“Budi miran**

i znaj da sam ja Bog.” Znao bih uzdahnuti: *“Da, to je Hristov mir - znati da je On blizu tebe, šta god da te zadesi – On je tu.”* Zazvonio je telefon. Na moje iznenađenje, zvao me komšija. Bio je to inače miran, susretljiv i ljubazan čovjek, koji je stanovalo odmah preko puta moje supruge Renate i mene. Uzbuđenim je glasom vikao: *“Komšija, molim te, dođi što prije kući! Dole kod naših komšija velika je mrlja na plafonu! Izgleda da kod vas u ostavi prokišnjava!”* Supruga i ja smo živjeli u potkrovlju, a ostava je bila izdvojena i loše pokrivena crijepom. Pretpostavio sam da su stari crijevovi uzrok prokišnjanja u prizemlju.

Pozdravio sam se sa prijateljima, i odmah pošao prema tramvaju. Negodovao sam u sebi: *“Baš mi je ovo trebalo!*

Toliko posla imam za obaviti, a sad će biti cijela zbrka! Nadam se samo da komšije neće imati pravu poplavu!" Bio sam ljut i na sebe, što sam se našao nepripremljenim za iznenadne situacije, te na crijepove, koji su tako iznenada počeli prokišnjavati. No, onda sam osjetio kao da mi Duh Sveti šapuće: *"Sad imaš mogućnost primijeniti Božje riječi: **Budi miran i znaj da sam ja Bog!**"*

Vozio sam se tramvajem i ponavljao taj stih u sebi. Mobilni telefon je zazvonio te sam ponovno čuo glas dragog komšije. Inače mirni susjed, bio je i dalje usplahiren: *"Komšija, gdje si! Čekamo te! Dole imaju poplavu! Požuri!"* Bez pomoći Duha Svetoga, mogao sam i sam početi vikati na njega. No, smireno sam odgovorio: *"Dragi komšija, stižem, ali ne mogu brže od tramvaja!"* Molio sam se i ponavljao: **"Budi miran i znaj da sam ja Bog!"**

Naišao sam na strku po stubištu. Trčalo se gore - dole. Neki su govorili: *"Možda to ipak nije krov, već stare vodovodne cijevi. Idemo ih provjeriti!"* Uzdisao sam, vapeći Bogu: *"O, Gospode, pa kako ću ja sad pronaći nove crijepove, kako ih postaviti na krov, kad se ni na*

tavan ne usuđujem popeti!?" S druge strane, krovopokrivač će za mali popravak tražiti puno novca. No, moram, svakako, pomoći komšijama koji žive ispod mene!

Tamo je zaista bila povećana mrlja na plafonu. Komšija me požurivao: *"Dragi komšija, žao mi je, mi jesmo komšije, ali ovo moraš srediti što prije!"* U međuvremenu je stigla i Renata, ali nije mogla puno pomoći. Nastala je i rasprava ko je kriv, naša ostava, ili ipak možda neko drugi. Mogao sam i ja tražiti krivca negdje drugdje: *"Komšije su krive! Renovirali su stan ovih dana, pa su oštetili vodovodne cijevi!"* No, ja sam vapio: *"O, Gospode, ne znam šta da učinim! Pomozi."*

Konačno se pojavila jedna od komšinica iz prizemlja noseći crijepove u rukama. Supruga i ja nismo bili u najboljim odnosima sa njom pa smo najmanje očekivali da će pomoć od nje doći. Crijepove je pronašla negdje u komšiluku, te je odlučno - na iznenađenje svih nas - vodila akciju popravljivanja oštećenog dijela krova! Zahvaljujući njoj, situacija se smirila. Prokišnjavanja više neće biti! Radost je zavlada u komšiliku.

Bio sam postuđen jer sam zakazao u ovoj situaciji. No, s druge strane, zahvaljivao sam Bogu za mir koji sam imao u srcu i pomoći koja je na vrijeme došla. Nije to samo bio mir zbog toga što sam doživio Božju zaštitu od nevremena, već i istinsko izmirenje i zahvalnost prema komšinici, prema kojoj sam ranije bio suzdržan.

David Wilkerson, jedan od poznatih propovjednika Božje riječi, jednom je ovako rekao:

“Bog te ne štiti od oluje, ali te štiti u oluji.” Takođe je dodao: *“Kada me oluja zahvati, Gospod mi govori: ‘Ne uznemiruj se! Ne gubi glavu! Ništa ne moraš učiniti. Samo podnesi vihor. Sve prepusti meni.’”*

Ako smo izmireni sa Bogom i ljudima, Duh Sveti nas želi podsjećati na Isusovu poruku mira: *“Neka se ne uznemiruje i ne plaši tvoje srce. Budi miran i znaj da sam ja sa tobom.”*

Vlado Pšenko, Vukovar

PREOBRAŽAJ TIJELA

*„Preobraziće naše poniženo tijelo
da bude jednako tijelu slave Njegove...”*

(Filipljanima 3:21)

Kada nas muči bol i nismo u stanju da mislimo ni na šta drugo, onda zaključimo da je ovo naše tijelo „poniženo tijelo“.

Gospod Isus će sve ovo promijeniti. Postaćemo jednaki Njegovom preobraženom tijelu. To će se dogoditi sa svima koji vjeruju u Isusa i koji su „rođeni odozgo“. Vjerom su doživjeli promjenu u srcu, pa će u određeno vrijeme i njihova tijela da dožive promjenu. I tako ćemo živjeti cijelu vječnost.

Mi ne znamo kada će se ovaj preobražaj odigrati, ali pomisao na to pomaže nam da sadašnje kušnje i sadašnje stradanje u tijelu strpljivo podnosimo. Još samo malo, pa ćemo biti kao što je Isus sada. Neće nas više boljeti glava, neće biti problema sa vidom, niti s oslabljenim srcem. Zato, ne klonimo, dok živimo u ovom tijelu, živimo u blagoslovenoj nadi tog divnog dana koji dolazi.

Vočman Ni

NAKON VASKRSENJA

Nakon vaskrsenja i uznesenja u nebo da li ćemo mi prepoznati jedni druge u novom proslavljenom telu? I da li će naša memorija biti potpuno nova, tj. sve odavde izbrisano? Da mišljenje bude potkrepljeno iz Reči!

Pitanje sadrži dosta potpitanja i sve ih obuhvatiti jeste ogroman zadatak i mislim preobiman. Proučavao sam i konsultovao kako one od autoriteta, tako i komentare koji su mi dostupni i koje sam pronašao u svojoj biblioteci. Za početak bih ukratko da analiziramo kako smo stvoreni.

U 1. Solunjanima 5:23, Pavle nabraja tri elementa koja čine

potpunu ljudsku prirodu ili ličnost: duh, duša i telo. Takođe to nalazimo i u poslanici Jevrejima 4:12 (ko god da je autor bio je nadahnut Svetim Duhom), gde se otkriva trojedinost ljudskog bića (duša, duh i telo koje je predstavljeno zglobovima i moždinom).

Ovo nas podseća na ono što je Bog rekao u Postanju 1:26: „Načinimo čoveka po našem obličju...”

Biblija nam otkriva da je Božije postojanje trojedinno: Otac, Sin i Sveti Duh. Poređenjem dolazimo da je trojedini čovek (ako smem tako da kažem) stvoren na sliku trojednog Boga. Možemo onda reći da

ljudsko biće vodi poreklo iz dva izvora. Prvi je materijalni, fizički (telo) koji potiče odozdo iz zemlje. Drugi je nematerijalni, nevidljivi (duh i duša) koji potiče odozgo od samog Boga. Potvrda za ovo pronalazimo u Postanju 2:7. Taj nevidljivi, nematerijalni deo čoveka je ovde nazvan *duša živa*, ali ostali delovi Svetog Pisma ga definišu kao kombinaciju duha i duše, i ova dva elementa nisu identični.

U trenutku smrti, nevidljivi, nematerijalni deo čoveka (duh i duša), napušta vidljivi materijalni deo (telo). Nakon toga posle sahrane, čovekov materijalni deo se vraća u zemlju iz koje je i uzet, gde se po truljenju opet pretvara u elemente koje je Bog iskoristio za njegovo stvaranje. Isto je i kada nema sahrane, telo je prepušteno nekom procesu raspadanja. Prema tome, ljudsko telo je ono koje će, činom vaskrsenja, biti ponovo podignuto iz istih materijalnih elemenata. Zašto bi bili drugi elementi kada je u procesu glavni moderator Bog. To piše i u Propovedniku 12:9: „Prah se vrati u zemlju, kako je pre i bio, i duh se vrati Bogu koji ga je dao.“

Nigde u Bibliji ne postoje naznake da će čovekov nematerijalni deo (duh i duša) posle smrti biti podložen procesu truljenja a samim tim i procesu vaskrsenja!

E sad šta se dogodi kada ljudski duh, nakon smrti, napusti telo i stane pred Tvorca, pred Boga? Verovatno je samo jedna svrha toga, a to je da čuje božansku izjavu za sebe, i da čuje za mesto gde će boraviti od smrti do vaskrsenja i konačnog suda. Svaki duh će biti usmeren na određeno mesto.

Potvrde za ovakvo razmišljanje imamo u Starom zavetu (Isaija 14:9-10, Propovednik 1:3; 3:18-21; 12:9, Jezekilj 32:17-32). Ono što vidimo je da postoji očuvana ličnost, prepoznavanje jedne osobe od strane druge, komunikacija među njima i svesnost njihovog trenutnog stanja, a takođe i neka sećanja na događaje koji su se odvijali u toku njihovog zemaljskog života.

Što se tiče Novog zaveta, pogledajmo samo priču o prošnjaku Lazaru i bogatašu u Lukinom evanđelju 16:22-26. Novozavetni tumači se uglavnom slažu da ova priča ne predstavlja

samo parabolu. Ispričao ju je Isus i moguće je da se ovaj događaj stvarno odigrao u neko doba pre Njegove smrti i vaskrsenja, tj. pre Njegove zemaljske službe.

U ovom odeljku ima mnogo potvrda onoga što smo pročitali u Starom zavetu. Nakon smrti, telo se vraća u zemlju, a duh prelazi u novu vrstu postojanja. Takođe vidimo očuvanu ličnost, međusobno prepoznavanje, komunikacija i svesnost stanja u kome se nalaze. Vidimo i da postoje sećanja na prethodni zemaljski život. S tim što ovde nailazimo i na jednu novu činjenicu! Nakon smrti, sudbina duhova umrlih pravednika je drugačija od one koja čeka duhove zlih. Duh bogataša se nalazio na mestu mučenja, a Lazarov duh je bio na mestu odmora. Ono što je još naglašeno jeste da između ta dva mesta postoji takva provalija koju je nemoguće preći.

Sve ovo ne bi bilo toliko stvarno kada se to ne bi potkrepilo Isusovim primerom i Njegovim iskustvom tokom perioda između smrti i vaskrsenja.

Hristovo telo je bilo položeno u grob, ali nije pretrpelo bilo kakav proces truljenja. Njegov

Duh je bio poslan u Šeol (mesto za duhove onih koji su umrli), ali tamo nije ostao duže od perioda koji je prošao između smrti i Njegovog vaskrsenja. Prema poslanici Efescima 4:9-10, a naročito 1. Petrovoj 3:18-20, Hristov duh je bio gore, u raju, a zatim je sišao u ono područje Šeola koje je određeno za duhove zlih. Kaže tekst da je propovedao duhovima koji su bili u tamnici, koji su nekada bili neposlušni kada je Božja strpljivost čekala u Nojevo vreme. Šta im je objavio nije objašnjeno, ali sam pronašao da neki tumači kažu da je Isusov silazak na mesto mučenja bio neophodan deo kompletiranja Njegove zastupničke smrti za ljudske grehe, te tako nije pretrpeo samo fizičke nego i duhovne posledice greha. Meni ovo deluje prihvatljivo.

Čitajući dalje Novi zavet o tome šta je usledilo posle Isusovog vaznesenja, primećuje se razlika između perioda koji je prethodio Hristovom vaskrsenju i onom koji je nastupio posle. Stefanova molitva u Delima apostolskim 7:59-60: „Gospode Isuse primi moj duh“; i ono što piše Pavle u 2. Korinćanima 5:6-8; i slično u Filipljanima 1:21-24; sve to kao da nam

govori da nakon smrti istinskog hrišćanina, njegov duh napušta telo i odmah, direktno ulazi u Hristovu prisutnost na nebu. Znači da dok duh vernika boravi u ovom zemaljskom telu, on ne može da stoji u direktnoj Božijoj prisutnosti, te je za to neophodno vaskrsenje tog tela.

Naravno da nas u vezi sa time muči kakvo će to biti vaskrsenje tela onih koji su mrtvi hiljadama godina ili je njihovo telo raskomadano usled neke katastrofe ili rata. Prilikom prvobitnog procesa oblikovanja ljudskog tela, Bog je pripremio (a pre toga i stvorio) razne elemente koji su bili u zemlji. Vodio je precizno računa o svakom delu tela i svakom njegovom organu. Ovo je veoma lepo objašnjeno u Psalmu 139:13-

16. David ovde jasno govori o materijalnom delu - fizičkom telu, koje opisuje kao „moj začetak” i „moje kosti”.

Ako kažemo da Bog vaskrsava onda svakako možemo prihvatiti da će Bog u trenutku vaskrsenja, svojom istom stvaralačkom silom još jednom da okupi svaki od prvobitnih elemenata i da ih ponovo oblikuje u isto telo koje će da bude prepoznatljivo. Ovakvo gledanje na vaskrsenje nas ohrabruje da praktikujemo zastupničke molitve za ozdravljenja tela. Setimo se samo kako je Isus iznoseći dokaze koji potvrđuju Njegov identitet tražio od učenika (a posebno od Tome posle nedelju dana) da ga opipaju (Luka 24:39-40; Jovan 20:27).

Ipak, Njegovo telo po vaskrse-
nju, pretrpelo je i značajne pro-
mene. Ono više nije bilo podre-
đeno ograničenjima smrtnog
tela, pa je Isus mogao da se po-
javljuje i nestaje kako je želeo.
Mogao je da ulazi u zaključanu
sobu i sl.

Isus je obećao učenicima da će
i njihova tela imati kompletno
vaskrsenje. U Luki 21:16-18 ka-
že da će ih mrzeti, progoniti i
ubijati zbog Njegovog imena, a
završava rečima da im nijedna
vlas sa glave neće propasti!
Pošto su mnogi ubijeni na raz-
ne načine ili spaljeni na lomači,
te su pretrpeli brutalnu smrt,
ovo obećanje da im ni jedna
vlas neće propasti, ne odnosi se
na sadašnje telo, nego na vaskr-
slo i proslavljeno telo.

Da li ovo sve ima smisla i daje
li tražene odgovore? Moje miš-
ljenje je da je ovo predivno
otkrivenje Božije neograničene
mudrosti, znanja i sile, a u skla-
du je sa logikom i principima
koje nalazimo u Pismu.

Promišljati na ovu temu a ne
spomenuti Goru Preobraženja
bilo bi šturo i kuso. U Mateju
17:1-13 je prelep i neobičan
tekst. U stihu 9 se koristi imeni-
ca *viđenje* (horama) i stručnjaci
kažu da je ova reč korištena u

Delima apostolskim i da se od-
nosi na unutrašnje iskustvo.
Međutim, ovo je bilo toliko
snažno viđenje da je Petra na-
velo da razmišlja o pravljenju
senica. Ali čitav doživljaj je bio
jasno „božanski”. Videlo sesve-
tlo, blještavilo, oblak, čuo se
glas sa neba, učenici su osetili
strahopoštovanje, pojavili su se
i iznenadno nestali Mojsija i Ili-
je. Čak i posle Isusovog vaskrse-
nja nije bilo sličnih događaja
prilikom Njegovog pojavljiva-
nja. U ovom viđenju je Isus pri-
kazan kao u Otkrivenju 1:13-
18: haljina, lice koje sjaji itd.

Značajno za ovu temu je po-
javljivanje Mojsija (predstavlja
zakon) i Ilije (predstavlja pro-
roke). Oni su dva od tri staroza-
vetna Božja čoveka koji prema
predaji nisu umrli. Treći je E-
noh (1. Mojsijeva 5:24). Što se
tiče Mojsija, prema 5. Mojsije-
voj 34, Mojsije jeste umro, ali
predaja da ga je Bog sahranio
se u 1. veku transformisala u
verovanje o njegovom vaznese-
nju. Sigurno je da su Mojsije i
Ilija dvojica velikih vođa koji su
razgovarali sa Bogom na gori
Sinaj i njihov povratak se išče-
kivao i povezivao sa mesijan-
skim dobom.

Vlatko Moravek, Novi Sad

PARADOKS PONAŠANJA

Žena je pospremila kuću i sve dovela u red. Skuvala je kafu, ali muž je nespretno pružio ruku i kafa se razlila po stolu.

„Što ne paziš, smotani stvore?“ - viknula je još znojava od spremanja.

„Oprosti“, - kazao je on pa je ustao, pobrisao sve tragove i rezignirano začutao.

Žena je tada pomislila u sebi: „Da je ovo napravio neko ko je slučajno svratio, neko ko mi apsolutno ništa ne znači u životu, sve bi bilo drugačije. Nasmiješila bih se i rekla: *Ne uzrujavajte se bez razloga, lako je to obrisati.*“

Apsurdno je to. Vrlo često vlastite stresove liječimo vičući na one koji su nam najvažniji i koje najviše volimo, a istovremeno se trudimo uvijek biti ljubazni i nasmiješeni pri slučajnom susretu s potpunim strancem.

MISLITE ODUSTATI OD SVEGA?

Mislite odustati od svega? Ova priča vam može promijeniti život.

Jedan je čovjek spavao u svojoj kućici, kada je usred noći, iznenada, njegovu sobu ispunila svjetlost i ukazao mu se Spasitelj.

Gospod mu je rekao da za nje ga ima posao koji mora obaviti, i pokazao mu je veliki kamen koji je stajao ispred njegove kućice. Objasnio mu je da mora gurati kamen svom snagom.

Čovjek je to radio iz dana u dan. Mnogo se godina mučio

čineći to od sunčeva izlaska od zalaska. Njegove ruke su bile položene na hladnu i masivnu površinu nepomičnog kamena, i gurale su svom snagom.

Svake večeri čovjek se vraćao svojoj kući zabrinut i iscrpljen, osjećajući da je dan potrošio uzalud. Vidjevši da čovjek pokazuje znake obeshrabrenja, đavo se odlučio umiješati.

Počeo je da ga savjetuje: „Predugo vremena guraš taj kamen, i još se nije pomjerio. Zašto se mučiš? Ionako ga nikad nećeš pomjeriti.”

Tako je, uvjerivši čovjeka da je zadatak nemoguć i osuđen na propast, učinio da izgubi skoro svu srčanost i hrabrost.

Mislio je u sebi: „Zašto bih se toliko mučio oko ovoga? Jednostavno ću uložiti nešto malo vremena, i minimum truda, i to će biti sasvim dovoljno.”

Tako je namjeravao učiniti, no, ipak je odlučio pomoliti se i iznijeti svoje muke Gospodu.

„Gospode”, rekao je, „dugo sam i naporno radio u Tvojim službi, ulažući svu svoju snagu da obavim ono što si od mene zatražio. Pa ipak, nakon ovoliko vremena, nisam pomaknuo kamen ni pola milimetra. U čemu griješim? Zašto ne uspijevam?”

Gospod mu se sažalio i odgovorio: „Prijatelju moj, kad sam tražio od tebe da mi služiš, ti si prihvatio. Rekao sam ti da guraš kamen svom svojom snagom, što si i uradio. Nijednom nisam spomenuo da očekujem da ćeš ga pomjeriti. Tvoj zada-

tak je bio da guraš. I sada, dolaziš k meni, iscrpljen i istrošene snage, misleći da nisi uspio. No, je li zaista tako? Pogledaj se. Tvoje ruke se snažne i mišićave, leđa nabijena i preplanula, koža na dlanovima je očvrstnula od stalnog pritiska, a noge su ti postale krupne i čvrste. Uprokos otporu, ti si ojačao i tvoje mogućnosti su sada daleko veće nego ranije. Nisi pomjerio kamen, ali tvoj poziv bio je da budeš poslušan i guraš; da vježbaš svoju vjeru i povjerenje u moju mudrost. U tome si uspio. Ja ću sada pomaknuti kamen.”

Nekad, kad čujemo Božju riječ, želimo koristiti vlastiti um kako bismo odgonetnuli šta On želi, a zapravo ono što Bog od nas traži je jednostavno: poslušnost i povjerenje u Njega. Na sve načine treba vježbati vjeru koja pomjera planine, ali ipak Bog onaj koji to zapravo čini.

**KAD POĐEŠ PREKO VODE, JA ĆU BITI S TOBOM,
ILI PREKO RIJEKA, NEĆE TE POTOPITI,
KAD POĐEŠ KROZ OGANJ, NEĆEŠ IZGORJETI
I NEĆE TE PLAMEN OPALITI.**

ISAJIA 42:3

NIJE U PITANJU NAŠA PROŠLOST

Putovanje učenika sa Isusom nije otpočelo napomenom tipa: „Ko hoće da ide za mnom, neka se odrekne sebe samog i neka uzme svoj krst, pa neka me sledi” (Matej 16:24). Od učenika nije traženo da pokažu talente i svoje mogućnosti kao preduslov sledbeništva. Nisu morali dati bilo kakva javna obećanja, nisu prihvatili uslove i potpisivali obaveze. Ne, sve je otpočelo sa tri Isusove reči: „*Pođite za mnom.*”

Kada je sreo Petra i Andriju na obali Galilejskog jezera, nije im rekao da napuste čamce. Ni Jakovu ni Jovanu ni reč nije rekao o mrežama, baš kao ni Mateju o njegovoj carinarnici. Reč je samo o novom zajedništvu.

Pozvavši ih da ga slede, značilo je da se odvajaju od pređašnjih familijarnih veza.

Primetimo redosled reči u ovoj stihu. Gospod se obraća Andriji i Petru: „**Podite za mnom i ja ću vas učiniti** ribarima ljudi” (Matej 4:19). Hristos poziva učenike da ga slede i obećava im novi zanat: učiniće da love ljude. Njegova je odgovornost da ih promeni. Nije mu poruka bila: „Promenite život i pođite za mnom”, već: „Sledite me i promeniću vam život”.

„Promena sopstvenog života” je poruka samopomoći: prazna i jalova. Sve dok nas Hristos ne dotakne, sve dok nam svojim životom ne zahvati naše živote,

nemoćni smo za pravi i trajni preobražaj. On prvo želi nas, naš život, a ne naš usta. Želi naša srca pre naših ruku i našu ljubav pre naših nogu.

Najzad, čemu i gde nas to Isus zove? „Pođite za *mnom*.“ Poći za Hristom doslovno znači krenuti od nečega ka nekome. Ovaj poziv čujemo i kada voljeni poziva svoju voljenu u Pesmi nad pesmama: „**Ustani**, voljena moja, **dođi**, najlepša moja!“ (Psalam 2:10).

Isus nas zovet k sebi. Zbogom svemu drugome i svima drugima.

Zbogom prošlosti.

Zbogom porazima.

Zbogom ovozemaljskim identitetima i stereotipovima.

Zbogom ličnim pohvalama i dostignućima.

Zbogom svemu prolaznom što nas vezuje.

Zbogom svim zavisnostima tela koja nas drže u kovitlacu što lomi.

Šta to ostavljamo iza sebe u životu kada se predamo putovanju s Hristom? On nas poziva da ustanemo i dođemo... k njemu. To je nešto više od progra-

ma rehabilitacije, od novog pravilnika života ili novog obrazovnog sistema.

Zove nas k sebi.

Dakle, Isus nas prvo poziva da ga sledimo, a ne da se borimo za njega; da mu dođemo, ne da osvajamo. (On se već borio, pokorio i osvojio pobedivši. Rat za naše oslobođenje je izvojevan na rimskom krstu i u praznom grobu.)

Primetimo i to da Isus ne kaže prvo: „Idite!“

Ne, zapravo govori: „Dođite!“

Mi ne žurimo cilju razmišljajući o tome da se možda kad-tad vratimo predašnjem životu. Nije nam cilj da nađemo neko životno rešenje već sami život, njegovo vrelo.

„Idite!“ ukazuje na mnoga odredišta, ali: „Pođite za *mnom*“ je preciznije. Tek kasnije će Učitelj zapovediti učenicima: „**Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima**“ (Mat. 28:19). Ali to je misija koja zahteva vreme.

Ovaj poziv da **dođemo** njemu je poziv u *večnost*.

Nejt Bramsen

Iz knjige ŠTA AKO JE ISUS STVARNO MISLIO ONO ŠTO JE GOVORIO?

BOG JE NAPISAO KNJIGU O VAMA

Shvatate li vi ko ste i koliko ste Bogu potrebni – da biste ispunili svoju sudbinu u ostvarivanju Njegovog cilja ovdje na zemlji? Iznenaduje li vas to da nebeski Otac ovisi o vama?

Bog je posebno kreirao tok vašeg života! Vaš je cijeli život planiran prije vašeg rođenja. Psalmista objavljuje:

„Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: dani su mi određeni dok još ne bješe ni jednoga.” (Psalam 139:16)

Bog je napisao knjigu o vama prije nego su vas vaši roditelji začeli – *prije nego što je uopšte bilo dana i vremena*. Slavne osobe i vladari nisu jedini koji imaju knjige o svojim životnim pri-

čama. Ne, i vaš je život zabilježen, ali zadivljuje ovo: Bog je odredio i zapisao vaš život prije vašeg rođenja.

Možda se bunite: „Džone, pa ti nemaš pojma kome govoriš! U mome su životu udarci, ožiljci čak i ruine zbog mojih loših odluka. Je li Bog tvorac toga?”

Ne, hiljadu puta, ne! Bog je odredio naše živote, a na nama je da donosimo ispravne odluke kako bismo hodali stazom punom radosti, koju je On kreirao za nas. Pogrešne nas odluke mogu skrenuti, a iskreno pokajanje može ispraviti kurs kojim naš brod plovi.

Možete ponovo pitati: „Ali, meni su se dogodile užasne stvari koje nisu bile posljedice

pogrešnih odluka. Život mi je priredio neke strašne udarce. Je li Bog kreator tih razočarenja i patnji?“

Ponavljam, ne! Mi živimo u palom svijetu. Zato je Isus rekao da ćemo imati kušnje i trpjeti nevolju. Dobra je vijest to da je Bog znao na koji će nas način davati pokušati nadvladati još prije nego smo se rodili. U svojoj je mudrosti pripremio puteve kojima možemo izaći iz kušnji, i to na pobjedonosan način. Zbog toga Bog u svojoj Riječi ustrajne vjernike naziva „pobjednicima.“

U poslanici Jevrejima 12:1 smo potaknuti: „Ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena!“ Bog je pripremio trku za vas, mene i svako svoje dijete. Da bismo svoju trku dovršili znači da ćemo trebati trčati strpljivo odnosno *ustrajno*. Utrka se ne može dovršiti ni na jedan drugi način. Zanimljivo je zapaziti da je to jedina vrlina istaknuta u tom odlomku. Pisac ove poslanice nije rekao: „Trčimo srećni“, ili: „Trčimo sa svrhom“, ili: „Trčimo ozbiljno“. Nemojte me pogrešno shvatiti – sreća, svrha i ozbiljnost, kao i druge vrline, vrlo su važne za hrišćanski ži-

vot. Ali je među njima ključna vrlina – ustrajnost.

Potreban je *ustrajan* duh da bi se trka dovršila. Potrebna je upornost i strpljivost. Volim interpretaciju Jevrejima 12:1 u engleskom prevodu Biblije *The Message Bible*: „Sagnite se, počnite trčati – i nikad nemojte odustati!“ Dovođenje trku jeste ključna stvar ne samo za nas, nego i za one na koje smo pozvani uticati. Važno je ne vraćati se nazad i ne skretati sa puta koji je Bog postavio ispred nas.

Ako ste dijete Božje, vi imate sve što vam je potrebno! Bog je stavio unutar vas silu koja vam to omogućava - Duha Svetoga. Ostanete li postojani, bićete sposobni objaviti zajedno sa apostolom Pavlom: „Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao“ (2. Timoteju 4:7).

Možda se suočavate s nevoljom u svom braku, obitelji, na radnom mjestu, poslu, u školi, finansijama, zdravlju ili na nekom drugom području. Vaša situacija može biti do kraja beznađna i izgledati nerješiva – zastrašujuće, iscrpljujuće sile koje vas pokušavaju prisiliti da odustanete i prepustite se struji koja nosi nizvodno. Radosna

vijest je ovo: „Ljudima je to nemoguće, ali Bogu je moguće; jer ‘Bogu je sve moguće’“ (Marko 10:27). Nije važno koliko su teške vaše okolnosti, one nisu nepremostive za Boga. Isus je ovo obećanje dodatno pojačao: „Ako što možeš... Sve je moguće onome koji vjeruje“ (Marko 9:23). Potrebno je biti ustrajan u vjeri da bi se vidjelo kako nemoguće postaje moguće. O tome se radi u ovoj poruci: suočiti se s onim što je izvan naše ljudske sposobnosti i, Božjom snagom i milosti, vidjeti kako nemoguće postaje moguće.

Poslušajte me! Božja je želja da vas može nazvati „velikim pred Gospodom“ (Luka 1:15). On je na vašoj strani, za vas i uz vas, i niko ne želi vaš uspjeh u životu više od samoga Boga. On je za vas pripremio fantastičan život sa sjajnim završetkom i naslijeđem: naslijeđe vjere, značaja i veličine za dobrobit drugih. No sve to samo ako ste ustrajan vjernik.

Možda sada razmišljate: „*Ali, Džone, iskreno, ja nisam baš neka odlučna osoba. Moja prošlost nije priča o ustrajnosti u teškim vremenima.*“

Ako je ovo opis koji vama odgovara, onda imam još rado-

snih vijesti. Prošlost vašeg života ništa ne znači. Zbog milosti Isusa Hrista, vi niste osuđeni na to da ponavljate svoju prošlost. Zaista je moguće postati *ustrajan vjernik* i dovršiti svoju trku. Vi ste kandidat za veliku radost, ako gledate na cilj koji je ispred vas. Nezavisno od toga da li se radi samo o poglavlju vašeg života ili o cijem životu, vaša je sudbina da budete veliki pred Bogom. On to obećava!

Nevolje, koje svakog od nas čekaju na našem putu ako slijedimo Isusa, ne mogu da se izbjegnju. Ulozi su visoki, a vječna nagrada neprocjenjiva. Vaš je neprijatelj zao i on želi, kažimo to bez uvijanja, uništiti vaš uticaj i vašu bogom danu misiju. Što se sotone tiče, vi ste prijetnja i treba vas zaustaviti. Zaista, on je jako srećan kad ste vi „mrtvi“. No zbog onoga što se dogodilo na krstu, sotona je pobijeđeni neprijatelj! Svaka bitka koju vodimo protiv njega već je dobijena! Uprkos tome, moramo se boriti protiv njega, njegovih hordi i njihovog uticaja – *ustrajno*. Zajedno možemo naučiti kako to činiti.

Stvoreni ste da donosite promjenu u ovaj svijet. Vi ste dijete Kralja, predodređeni ste da vla-

date u Njegovo ime. U vašem se džepu nalaze ključevi kraljevstva! Kako budete hodali blisko sa Njime i odlučivali da budete ustrajni u svojoj vjeri, On će vam davati svu potrebnu snagu i vođstvo kako biste nadvladali snažne struje koje teku protiv vas.

Prije nego krenemo dalje, predajmo zajedno ovo putovanje Gospodu:

Dragi Bože, molim Te, neka me Tvoj Sveti Duh uči i daje mi razumijevanje. Želim primiti više od pukih informacija ili pukog nadahnuća; želim spoznati bogatstvo i veličinu Tvoga poziva nad mojim životom. Želim spoznati tu snagu koju si stavio u mene da mogu ostvariti svoju sudbinu. Osnaži me kroz ovu poruku, tako da stojim čvrsto u istini i ustrajano u borbi protiv svake nevolje koja se podiže protiv mene kako bi sakrila ono što Ti želiš ostvariti kroz mene. Ti si me postavio u ovo vrijeme; molim da me poruka knjige USTRAJNI opremi za ispunjenje Tvog božanskog plana dok donosim slavu Tvome imenu i radost Tvome srcu. Molim Te to u ime Isusa Hrista. Amin.

John Bevere
Iz knjige USTRAJNI

CAREVO ILI BOŽIJE?!

**„Reče im Isus:
Podajete caru carevo,
a Bogu Božije!
Oni mu se zadive.”**

Marko 12:17

Svaki put kada bih čuo ovaj stih da se pominje u crkvi, bilo bi to u kontekstu novca. Obično se koristi da bi se potvrdilo da mi kao hrišćani treba da plaćamo poreze i ja se celim srcem slažem sa tim! Mislim da je Isus ovde hteo da istakne nešto mnogo značajnije, i da je to nešto čega ti i ja treba da se setimo svakog dana.

Ova priča iz Markovog evanđelja počinje sa nekim

farisejima i irodovcima koji su pokušali da postave zamku Isusu, postavljajući mu pitanje u vezi plaćanja poreza caru. Isus im je rekao da mu donesu denar da ga pogleda. Nakon toga, On im je postavio pitanje u vezi novčića. Verujem da Njegovo pitanje nije imalo nikakve veze sa novčićem, već sa time ko se nalazi na tronu njihovih srca...

„Čija je ovo slika i natpis?”

„Careva”, odgovorili su.

Pismo kaže da ih je potpuno zapanjilo ono što je Isus rekao nakon toga. Iako su oni hteli da nasamare Isusa, Njegovo pitanje je nasamarilo njih i to na mnogo dubljem nivou neko što

su oni uspeli da razumeju. I mi, ako ne uspemo da skrenemo svoje misli sa novca i poreza, lako možemo da propustimo poentu onoga što je Isus rekao kada je odgovorio: „Dajete caru carevo a Bogu Božije.”

Isus nas podstiče da sebi ovde postavimo veoma važno pitanje! Znamo da je carev lik bio na novčiću, ali pravo pitanje jeste šta na sebi nosi Božiji lik? Isus zapravo govori farisejima i nama: „Kada razumete šta je to o čemu Ja govorim, tada dajte to potpuno, celim srcem Bogu!”

Godinama sam prelazio preko ovog stiha sve dok pre nekoliko godina nisam sebi postavio ovo pitanje. U istom trenutku čuo sam Duha Svetog kako viče u meni: „To si ti! Ti nosiš na sebi lik Božiji!” Sećam se kako me je pogodilo direktno u srce kada sam se setio da nas je na početku Bog stvorio na svoju sliku (Postanak 1:27).

Fariseji su došli sa namerom da prevare Isusa, ali je On preokrenuo situaciju. Indirektno im je rekao: „Prestanite

da govorite o novcu i materijalnim stvarima i dajte sebe Bogu, Onome kome zaista i pripadate.” Isus uvek ima načina da nas iznenadi i da progovori direktno našem srcu. Da li mogu da vas ohrabrim da ovo dopre do vaših srca kroz sledeću molitvu?

Molitva

Oče, hvala što si me stvorio na svoju sliku. Hvala što si me danas podetio da iako ja lako mogu biti zaveden mnogim materijalnim stvarima, Ti uvek ideš ka mom srcu i ohrabruješ me da Ti dozvolim da budeš kralj u njemu. Hvala što želiš da budeš na tronu moga života. Pomozi mi danas da Ti se predam i da ne zadržim bilo šta za sebe. Hvala Ti jer kada predajem kontrolu nad mojim životom, znam da sam u sigurnim rukama i da je Tvoj plan za mene bolji od svega što bih ja ikada mogao da smislim! U Isusovo ime. Amin.

David Steel, UK

Preveo Božidar Galović, Novi Sad

**ONIMA KOJI SU GA PRIHVATILI, DAO JE PRAVO DA POSTANU
DJECA BOŽIJA, ONIMA KOJI VJERUJU U NJEGOVO IME.**

JOVAN 1:12

NEMA DRUGOG PUTA OSIM UTELOVLJENJA

Ne, nema drugog, lakšeg puta. Nema bezbolnijeg i manje krvavog načina. Postoji samo put krajnjeg poniženja. Spasenje nije u znanju. Ono nas donekle prosvetljava kako bismo shvatili nešto od složene stvarnosti kojom smo okruženi. Znanje nije put kojim se vraćamo Bogu. Štaviše, zbog njega smo se poneli i uzoholili. Hteli bi da budemo nezavisni, sanjamo o stvaranju savršenog sveta kojim ćemo da spasimo sami sebe. To nas je i dovelo do mnogih utopija koje su postali krvavi istorijski užasi - od drevnog

Rimskog carstva do današnjeg komunizma.

Još uvek mnogo toga ne znamo, ali to nije naš najveći problem. Ne radi se o neukosti. Problem je u pobuni srca, o zarazi koja nas je obuzela cele - um, dušu, volju - i otuđila nas od Boga. Kao takvi rođeni smo usred duhovnog ratišta. Rađamo se skloni grehu i zlu. To je suštinsko nasleđe greha koje vidimo u zlim delima kojima je svet pretovaren. Greh je pečat koji nas obeležava i pre rođenja, kob koju donosimo u već

ogrehovljen svet. Učenje i znanje nas samo čine pametnim grešnicima, nipošto svecima.

Samo u patnji i smrti Isusa vidimo punu meru Božije ljubavi kojom nas je zavoleo. Ta patnja i ta smrt nam pokazuju koliko je Bog voljan da nam da mogućnost da mu se vratimo. Nije bilo drugog načina da se spasimo. Bog je morao da postane čovek, da sam okusi gorčinu odbacivanja i okrutnosti najvećih zala za koje smo sposobni. Sveti Bog i grešni svet su u nepomirljivom sukobu. Isus je onaj koji ih miri. Golgota je tome dokaz.

Nema drugog puta. Bio nam je potreban neko ko je više od još jednog učitelja istine; neko ko nije samo uzvišeni moralni primer. Nije mogao da nam pomogne nijedan heroj ili samopregalac koji dostiže uzvišene rezultate. Ne pomažu nam guru mistici i samousavršavanja. Naš problem je veći od lenjosti i nemotivisanosti. Mi smo duhovni robovi i duhovni slepci. Potreban nam je Spasitelj, onaj ko može da razume i dohvati najveće dubine naše ljudskosti da bi nas izbavio; neko ko nam otvara zatvorska vrata sa ove naše, unutrašnje strane.

Da bi takav Spasitelj mogao sasvim da nas oseti, da nas razume, nije mogao da ostane iza nekog štita sigurnosti. Morao je da postane telo i krv, slab i ranjiv, ograničen u svakom ljudskom smislu.

Morala je da ga rodi majka, žena; morao je da bude fetus, da uz vrisak udahne po prvi put vazduh svojim plućima kao i svako bespomoćno novorođenče. Prošao je sve vrste boginja, znao je za prolive, temperature. Doživeo je i pothranjenost u godinama suše, kada bi vladala glad. Verovatno mu je trebala i pomoć tadašnjih zubara. Znao je šta znači miris ustajalog znoja i lošeg zadaha iz usta. Nije preskočio nijedan minut bilo kojeg perioda našeg života. Morao je da nauči sve što smo i mi morali.

Bio je dete svog vremena, omeđen svojim domom, porodicom, jezikom, običajima. Bio je vrlo određen svim time. Doživeo je svaku vrstu kušnje koju jedan čovek može da doživi. Susreo je svaki oblik duhovne zaraze, ali se ničim nije zarazio. Saletale su ga najveće podlosti zla, ali ga nisu oborile. Nije dozvolio da bude obmanut i strovaljen u greh. Znao je da mora da

nadmudri Zloga samo u sili Duha koji ga je stalno osnaživao i vodio. Nijedna njegova reč i delo nisu bili nezavisni od Očeve volje. Da bi nas spasio, morao je da živi život besprekorne poslušnosti i zavisnosti od Boga. Bio je nešto jedinstveno na zemlji - Bog u telu - ali sasvim oslonjen na volju svog nebeskog Oca i na silu Duha Svetog od koga potiče svako Božije delo u istoriji sveta. Iako je bio i ostao večni Bog, u svemu je bio zavisan od Oca i Duha. To je stvarnost koju ne možemo nikada da dokučimo; izvor koji ne možemo da dosegne; vrata koja ne možemo da otvorimo.

Njegovoj slavi ništa ne može da se doda. Pa opet, kao čovek bi mogao da prođe pored nas, a da ga i ne primetimo, osim kada bi progovorio neizrecivom mudrošću i kada bi delovao u sili svoje isceliteljske ljubavi.

U Isusovoj prisutnosti ljudi su osećali Boga na dva načina: On je privlačio ponizne, a odbijao uznosite. Ali, u masi ljudi niste mogli ni zbog čega posebnog da ga uočite. Bio je sredovečan Jevrejin, grubih zanatskih ruku i jakog galilejskog naglaska.

Propovedao je Carstvo nebesko stvarajući fundamentalnu razliku gde god se kretao. Neki su u oduševljenju hteli da ga okrunu i tako ostvare nacionalni san. Drugi su mu već spremili krunu od trnja u želji da održe svoje pozicije. To je bio Isus - običan i izuzetan, sve u jednoj osobi. Samo on nam je potreban. Jedva je čekao da dođe među nas. Bio je spreman na poslušnost. Spreman da umre. Bog nije imao drugačiji put da otkupi naš život - od početka do kraja.

Phil Thrailkil
Iz knjige MARIJA

SAMO SE JAVLJAM

Tokom svog podnevnog prolaska kroz crkvu, pastor je odlučio da se zaustavi kod propovjedaonice i provjeri ko je došao na molitvu.

Upravo tada su se otvorila zadnja vrata, a jedan čovjek je prišao kroz prolaz između klupa. Pastor se namrštio vidjevši da se taj čovjek nije brijao neko vrijeme. Njegova košulja je bila nekako otrcana, a kaput pohan.

Čovjek je kleknuo, sagnuo glavu, a zatim ustao i otišao.

U danima koji su uslijedili, uvijek tačno u podne, isti čovjek je dolazio. Svaki put bi kleknuo samo za trenutak, dok je u naručju držao posudu sa ručkom. Pastor je postao sumnjičav, a moguća pljačka mu je bila glavni izvor straha. Zato je, jednom prilikom, zaustavio tog čovjeka i upitao ga: „Šta ti radiš ovdje?“

Starac je odgovorio da radi dalje niz ulicu. Imao je pauzu za ručak od pola sata. Vrijeme ručka je bilo vrijeme njegove molitve, kako bi obnovio snagu.

„Vidite, s obzirom da je fabrika tako daleko, ja ostajem samo na trenutak. Kada kleknem ovdje, kažem tada Gospodu, nešto kao:

„GOSPODE, SAMO SAM DOŠAO DA TI KAŽEM, KAKO SAM SREĆAN OTKAD SMO NAŠLI JEDAN DRUGOG ZA PRIJATELJE I ŠTO SI UZEO MOJE GRIJEHE. NE ZNAM PUNO O TOME KAKO DA SE MOLIM, ALI MISLIM NA TEBE SVAKI DAN. ZATO, ISUSE, OVO JE MAJKL KOJI TI SE JAVLJA DANAS.“

Pastor se osjećao glupo. Reka-
o je Majklu da je sve u redu i da

je dobrodošao da dođe i da se pomoli u bilo koje vrijeme.

Kada je došlo vrijeme za polazak, Majkl se nasmiješio i rekao: „Hvala, i zatim požurio do vrata.

Pastor je kleknuo pred propovjedaonicom. To nikad ranije nije učinio. Ugrijano ljubavlju, njegovo hladno srce se otopilo i on se susreo sa Isusom. Dok su mu suze tekle, u svom srcu, on je ponovio Majklovu molitvu:

„SAMO SAM DOŠAO DA TI KAŽEM, GOSPODE, KAKO SAM SREĆAN OTKAD SMO NAŠLI JEDAN DRUGOG ZA PRIJATELJE I ŠTO SI UZEO MOJE GRIJEHE. NE ZNAM PU-NO O TOME KAKO DA SE MOLIM, ALI MISLIM NA TEBE SVAKI DAN. ZATO, ISUSE, OVO SAM JA KOJI TI SE JAVLJAM DANAS.

Jednog dana, nakon podneva, pastor je primijetio da stari Majkl nije došao. Budući da se nije pojavljivao nekoliko dana, malo se zabrinuo. Raspitao se o njemu u fabrici, i saznao da se razbolio i da je u bolnici.

Otišao je da ga posjeti. Bolničko osoblje je bilo zabrinuto za njegovo stanje, ali im je Majkl donio radost. Za nedelju dana, koliko je bio sa njima, Majkl je

donio promjene na odeljenju. Njegov smijeh i radost su bili zarazni. Promijenjeni ljudi su bili njegova nagrada. Glavna sestra nije mogla da shvati zašto je Majkl bio toliko srećan, kada nije bilo ni cvijeća, ni poziva, ni pisama, niti mu je ko dolazio u posjetu.

Dok je pastor stajao uz njegov krevet, sestra mu je iskazala svoju brigu za Majkla: „Nema prijatelja koji bi došli i pokazali mu da im je stalo. On nema gdje da se vrati.“

Gledajući iznenađeno, stari Majkl je rekao sa dopadljivim osmijehom: „Medicinska sestra nije u pravu. Ona ne zna da je On ovdje sve vrijeme. Svaki dan u podne On je ovdje. Vidite, dragi moj prijatelju, On sjedi desno dole, uzima moje ruke, nagne se preko kreveta i kaže mi:

„SAMO SAM DOŠAO DA TI KAŽEM, MAJKL, KAKO SAM SREĆAN OTKAD SMO NAŠLI JEDAN DRUGOG ZA PRIJATELJE I ŠTO SAM UZEO TVOJE GRIJEHE. UVIJEK VOLIM DA ČUJEM TVOJE MOLITVE. JA MISLIM SVAKI DAN NA TEBE. ZATO, MAJKL, OVO JE ISUS KOJI TI SE JAVLJA DANAS.“

Priložila **Vesna Novaković**, Podgorica

SKLADAN PORODIČNI ŽIVOT

Živimo u vremenu nesigurnosti i straha. Time su osobito pogođeni mladi ljudi. Oni čeznu za utočištem i razumevanjem, i ako toga nemaju, onda se utiču drugim „pomoćnicima“ kao što su alkohol i droge. Mjesto utočišta je svakako na poseban način porodica. Što su odnosi u porodici otvoreniji i skladniji, time je veća šansa da naša djeca budu pošteđena od onog najgoreg.

VIDJETI PRILIKE U KRIZAMA

Nedavno sam u jednom hrišćanskom porodičnom listu čitao svedočanstvo jedne majke. Iz toga sam ponovo uvidio kako je bitno doživeti i imati utočište i toplinu u porodici. Ta majka je opisivala svoje iskustvo potrebnim riječima: „Strah i tjeskoba su bivali sve veći. Teško sam disala. Sve me više obuzimao osjećaj dolazeće opasnosti. Potom

sam se trгла iz teškog sna. Bila sam zaprepastena i smetena. Upalila sam noćnu svjetiljku. Svjetlo je ispunilo prostoriju i potisnulo tamu i strah. No, za mene je bilo nemoguće podnijeti samoću. Trebala sam nekoga s kim ću podijeliti svoja osjećanja. Tako sam probudila muža te smo pokušali zajednički da shvatimo značenje moga sna i nevolje. Da li je Bog uslišao molitvu izmoljenu iste večeri? Naš najstariji sin izgledao je vrlo osjetljiv. To me je bilo uznemirilo. Ali tada sam počela shvatati. U svojoj ljubavi Bog mi je pritekao u pomoć. Izgledalo mi je kao da mi je htio reći da se odrekнем i prestanem upravljati životom svoga djeteta. Mojom stalnom kritikom ja bih ga izložila opasnosti da ga đavo učini svojom igračkom. Brzo sam ogrнула šal preko leđa i skupa sa mužem prešla preko mračnog hod-

nika. Tihom smo ušli u sobu najstarijeg sina i kleknuli na koljena. Preporučili smo naše dijete Bogu. Potekle su suze poniznosti i pokornosti, suze odricanja i opuštanja. 'Vi se molite za mene?' - upitao je iznenada naš najstariji sin koji se probudio. Zatim smo začuli korake iz susjedne sobe i naš mlađi sin je također došao k nama. Da li je to bio Božiji anđeo koji nas je probudio te noći? Nebesko svjetlo obasjalo je naša srca. Mi smo se uhvatili za ruke i molili jedni za druge. Nikada neću zaboraviti te svijetle trenutke usred noći."

RAZGOVOR U PORODICI

Harmoničan porodični život ne podrazumijeva život bez napetosti i poteškoća, već sposobnosti uhvatiti se u koštac sa bolnim situacijama, međusobno se razumjeti, opraštati i pomagati jedni drugima. Skladan porodični život ne podrazumijeva nepomučeno zajedništvo u domu i bez ikakvih problema, već mjesto gdje se o nastalim pitanjima može razgovarati u miru, gdje će se naći razumijevanje, gdje se čežnje pojedinih članova porodice iznose u molitvi pred Boga i gdje se donose pouke iz Božije riječi.

BOG IMA PLAN

Zagledamo li se u Bibliju primjetićemo kako tamo opisane porodice nisu bile pošteđene kriza i nesporazuma. U Isakovoj porodici, svaki roditelj je imao svog ljubimca. Burni su bili odnosi Jakova sa njegovima. Tamo se pojavljuju laži, ljubomore, nepovjerenja i mržnje.

David je morao doživjeti kako su se njegovi sinovi podigli protiv njega i skovali zavjeru. Ipak se u ovim porodicama očitovao Božiji plan. To nas ohrabruje. Mi ne trebamo uzorne porodice u kojima su svi savršeni, već domove sa roditeljima koji iako su možda počinili greške, i čija djeca nisu anđeli, ali koji su dovoljno hrabri da se preispitaju u svjetlu Božije riječi i da se daju preoblikovati po njoj.

Jedan od najljepših biblijskih izvještaja je događaj s Josifom. Ako Biblija tako opširno govori o njemu, sigurno nam hoće pokazati kakve se napetosti mogu pojaviti i kako se tako podijeljena porodica ponovo može ujediniti i postati mjesto spasenja za sve. Josif je svojim strpljenjem, svojom vjerom i oprostjenjem postao alatom pomirenja. U njemu je crkva uvijek vidjela najljepši pralik Isusa.

SNAGA LJUBAVI

Ovo je radosna poruka Biblije: Isus je došao spasiti svakog čovjeka. Božija riječ nam govori da će Isus obratiti srce očeva djeci i srca djece očevima. On je postao središtem života za ljude i žene. Od njega dolazi spasavajuća i vezujuća snaga.

U Isusovom Duhu muževi su u stanju ljubiti svoje supruge i svoju djecu kao što je Isus ljubio crkvu. U Isusu žene takođe nalaze snagu da u ljubavi služe porodici. Tako nastaju ćelije sigurnosti, utvrde protiv razarajućih sila našeg vremena.

Porodica je nezamjenjiva. Ona će u budućnosti imati svoju zadaću. Isplati se zastupati porodicu što je moguće više. Ne pokušavajte porodični život prepustiti sudbini, već svjesno utičite na njega.

Koristite svaku priliku da nešto zajednički preduzmete. To se može ostvariti pri radu, ali isto tako u slobodnom vremenu. Ako su vam djeca još mala, igrajte se puno sa njima, slušajte zajedno muziku ili svirajte nešto. Približite im biblijske događaje.

Kada su djeca starija ona često radije žele ostvarivati svoje planove. Onda je važno da

im damo slobodu, ali da ih ipak ne prepustimo same sebi. U tom se slučaju pridaje velika važnost otvorenim i ljubaznim razgovorima. Tu ćemo praktikovati fini pristup i uzeti učešće kako u njihovim poteškoćama tako i u njihovim radostima.

POVJERENJE

Ne zaboravite da u životu i u porodici postoje situacije nad kojima nemamo kontrolu, koje se ne mogu tek tako i na brzinu riješiti. Tu ne treba da pokušavamo glumiti idealnu porodicu. Mnogo je važnije povjerenje.

Povjerenje jednih u druge i u Boga koji sve ima u svojoj ruci. On je jedini u stanju sve promijeniti i dati snagu da možemo podnijeti sve poteškoće. Često je tada molitva jedina mogućnost.

Kada molimo postaje nam jasno da nas Bog i nerazumljivim putevima vodi lijepim ciljevima. U tome doživljavamo blizinu Duha Svetoga. Ovo je duh kojega je Isus obećao kao snagu, kao Branitelja. Nužno je potreban svima nama: očevima, majkama i djeci.

Gerhard Seydel

Preveo sa švedskog *Blagoja Runić*

SVETOST ŽIVOTA

Šta znači svetost života i kako se odnosi na naše standarde i pogled na život kao Hristovih sljedbenika? Ono što mi vjerujemo u svome srcu će odrediti naše riječi, izbore i djela. Koliko mi vrednujemo život je povezano sa time kako mi vidimo sebe, Boga i svijet oko nas.

„Svetost znači nešto od velike vrijednosti i čistoće, što ne može biti uništeno ili povrijeđeno. Druge riječi za svetost su posvećenost i dragocjenost. Stoga, svetost života znači da je svaki ljudski život dragocijen, bilo da je u pitanju muškarac ili žena, zdrava ili bolesna osoba,

mlada ili stara. Bez obzira na nacionalnost, religiju, društveno-ekonomski status ili mogućnosti. Svaki ljudski život mora biti zaštićen i sačuvan.“

Ljudski život je jako dragocjen jer Bog nas je stvorio, kao što možemo pročitati u Postanku 1:27: „*Na svoju sliku stvori Bog čovjeka na sliku Božju on ga stvori, muško i žensko stvori ih.*“

Postanak 1:31 kaže: „I vidje Bog sve što je učinio, i bijaše veoma dobro.“

Takođe, Biblija nam govori da je Bog uključen u život svake osobe u svim fazama njenoga života, čak i u majčinoj utrobi.

Psalam 139:13-16 kaže: „Jer ti si stvorio moje bubrege, satkao me u krilu majčinu. Hvala ti što sam stvoren tako čudesno, što su djela tvoja predivna. Dušu moju do dna si poznao, a kosti moje ne bjehu ti sakrivene dok nastajah u tajnosti, otkan u dubini zemlje. Oči tvoje već tada gledahu djela moja, sve već bješe zapisano u knjizi tvojoj: dani su mi određeni dok još ne bješe ni jednoga.“

Jeremija 1:5 kaže: „Prije nego te oblikovah u majčinoj utrobi, ja te znadoh: prije nego što iz krila majčina izađe, ja te posvetih za proroka svim narodima postavih te.“

Ovi stihovi nam jasno govore da je Bog uključen u život svake osobe u svim fazama njenog života, čak od samoga začeca. „Bogu smo dragocjeni i On ima svrhu za svaki moment našega života. Prije nego je dijete uopšte i začeto, On je odredio njegovu svrhu, načinio plan za njegov život, odredio dužinu života i pripremio dobra djela za njega. U izabrano vrijeme, Bog otvara utrobu i stvara djetete. Svako dijete, pa čak i ono koje se nije još rodilo jeste njegovano, zbrinuto od suverenog i sveznajućeg Boga.“

Bogu je važan život, kako onaj rođeni isto tako i onaj nerođeni. Mi kao hrišćani trebamo imati istu vrijednost i živjeti prema njoj. Kao što vjerujemo da je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku, zdravog ili bolesnoga, bogatoga ili siromašnoga, bez obzira koje nacionalnosti ili boje kože. Svaki život je bitan bez obzira na okolnosti začeca. Kao Hristovi sljedbenici trebamo pokazati Božiju ljubav, saosjećanje i istinu prema onima koji se suočavaju sa neželjenom i neplaniranom trudnoćom. Mi smo ovdje da sijamo Njegovim svjetlom i da budemo Njegove ruke i noge.

Priče Solomonove 31:8-9 kažu: „Otvoraj usta svoja za nijemoga, za stvar ostavljenoga! Otvoraj usta svoja, sudi pravedno i pribavi pravicu bijedniku i siromahu!“

Božija ljubav nas obavezuje da govorimo za one koji to ne mogu. Nerođeni ne mogu govoriti za sebe, ali zato mi možemo. Mi možemo dosegnuti žene i djevojke koje se suočavaju sa neplaniranom trudnoćom, tako što ćemo ih saslušati i donijeti nadu u njihove naizgled bezizlazne situacije. Abortus može izgledati kao brza i dobra solu-

cija - za trudnu ženu, oca bebe ili njenu porodicu. Ali ono što napravi abortus i donese sa sobom, to je samo više bola i povreda u njihove živote. Čak iako to žena možda ne shvati odmah, ali godine koje su ispred nje će joj pokazati šta je skriveno duboko unutar njenog srca.

Ignorirati da je život svet i pretvarati se da ovo nije problem o kojem se treba govoriti u crkvi, jeste poput stavljana zavoja na prljavu ranu bez da je prvo očistimo i ne previjamo redovno. Rezultat će biti ozbiljna infekcija sa nezamislivim posljedicama.

Naša organizacija, *Centar za život SVJETIONIK*, dostupna je ženama koje se suočavaju sa neplaniranom trudnoćom. Takođe, dostupni su materijali, resursi i radionice za crkve i

Centar za život SVJETIONIK, Sarajevo

vjernike koji žele više da nauče o svetosti života, kao i o tome kako dosegnuti do žene koja se suočava sa kriznom neplaniranom trudnoćom.

Za bilo kakve detaljnije informacije ili pitanja, budite slobodni da nas kontaktirate na email:

svjetionikcentarzazivot@gmail.com

ili da posjetite našu web stranicu:

www.svjetionikcentarzazivot.com

Svi navedeni citati su iz Life International trening priručnika „Pripremiti um i srce za životno davanje u službi“.

Sara (Sandrina) Jurjević je director Centra za život SVJETIONIK u Sarajevu. Ona ima diplomu iz socijalnog rada i teologije, kao i 20 godina iskustva u pro-life savjetovanju i službi. Ona je takođe majka četvero djece i baka tri prekrasne unuke.

KUTIJICA SA DRAGULJIMA

Kada dakle, izidoše na zemlju, videše oganj naložen, i na njemu metnutu ribu i hleb. Isus im reče: Prinesite od ribe što sad uhvatiste... Isus im reče: Hodite obedujte.

Jovan 21:9-12

Kao dete, čuo sam priču o patuljku, koji je dao siromašnom ugljaru neku malu kutijicu. Kada ju je ugljar otvorio, blještali su u njoj najlepši dragulji. Sećam se, kako je mene, malog dečaka ta škrinjica mnogo interesovala. Za takvom kutijicom sam i ja čeznuo. Našao sam je u našem tekstu. Ovde su na malom prostoru sakupljeni najsajniji dragulji evanđelja.

Pogledajte na Spasiteljevu ljubav i strpljenje. Zar nema Vaskrsnuti posle svoje pobede važniji posao, nego da ide i traži svoje odbegle učenike? Ne, On ne može da zamisli nešto važnije. I gle: On im služi. Gladnim ribarima je već spremio jelo. To je Njegov način: „Sin Čovečji nije došao da Njemu služe, već da

On služi i da položi dušu za otkup mnogih.“

„Hodite, obedujte!“ - govori kao otac svojim ukućanima. Izgubljeni sinovi su primljeni u dom i zajedništvo.

„Mi smo njegovi domaći“, hvale se apostol Pavle. Ovde sede učenici, koji su razočarani i koji su opterećeni krivicom. Milost blaži njihova srca, uspravlja ih i to im je prijatno osećanje. Još uvek se ne smiruju zbog čuda i neobičnog ribolova. Kod Isusa možemo da doživimo čuda.

Prelepo jutro! Izišlo je „sunce milosti“, koje osvetljava savest i srce.

*Dođi, Ti drago sunce milosti,
i osvetli sasvim moju dušu.*

Amin.

Wilhelm Busch

ZAKOPANO BLAGO

Nije lud onaj koji daje ono što ne može da zadrži da bi dobio ono što ne može da izgubi.

Džim Eliot

Zamislite da je prvi vek. Vruće popodne. Jedan Jevrejin hoda sam sa štapom u ruci. Njegova ramena su pognuta, sandale pokrивene prašinom, tunika umrljana znojem. Međutim, on ne zastaje da se odmori. Ima neodložan posao u gradu.

On skreće sa puta u polje, tražeći kraći put. Vlasniku polja to ne smeta - putnicima je dozvoljena ova usluga. Polje je neravno. Da bi održao ravnotežu, on zabada svoj štap u zemlju.

Tup! Štap udara u nešto tvrdo.

On zastaje, briše čelo i udara ponovo.

Tup! Nešto je ispod, ali nije kamen.

Umorni putnik govori sebi da ne sme da se zadržava. Ali njegova radoznalost mu ne dopušta da nastavi put. Ubada zemlju.

Zrak sunčeve svetlosti se odbija o nešto. Putnik se baca na kolena i počinje da kopa.

Pet minuta kasnije, zlatni kovčeg je otkopan. Izgleda kao da leži tu već decenijama. Putniku srce snažno lupa dok razbija zardali katanac i otvara kovčeg.

Zlatni novac! Nakit! Drago kamenje u svim bojama! Blago koje vredi više od bilo čega što je ikada zamišljao.

Drhtavim rukama putnik pregledava novac skovan u Rimu pre više od sedamdeset godina. Mora da je neki bogataš zako-

pao ovaj sanduk i iznenada umro, a tajna o mestu gde je zakopano umrla je sa njim. Nema ni jedne kuće u blizini. Sigurno sadašnji vlasnik ovog polja nema pojma da je blago ovde. (Uzgred, priče uvek imaju važnu svrhu. Svrha ove priče nije preporuka da se iskoristi neznanje jednog zemljoposjednika, nego da se radosno odreaguje na nalaženje zakopanog blaga.)

Putnik zatvara poklopac, zatrpava kovčeg i obeležava mesto. Okreće se nazad, kreće svojoj kući - ali sada on više ne ide teškim koracima. On skakuće kao mali dečak, široko se osmejući.

Kakav pronalazak! Neverovatno! Ovo blago mora biti moje! Ali ne mogu tek tako da ga uzmem - to bi bila krađa. Ko god poseduje to polje, poseduje sve što je u njemu. Ali kako mogu da priuštim sebi da ga kupim? Prodaću moju farmu... i letinu... i sve moje alatke... moje drage volove. Da, ako prodam sve, to bi trebalo da bude dovoljno!

Od trenutka kada je pronašao blago, putnikov život se menja. Blago zarobljava njegovu maštu, postaje predmet njegovih

snova, njegova referentna tačka, novi centar ravnoteže. Svaki novi korak putnik preduzima misleći na ovo blago. On doživljava korenitu promenu svog načina razmišljanja.

Isus je predstavio ovu priču u jednom stihu: „Carstvo nebesko je slično blagu sakrivenom u polju, koje čovek nađe i sakri, pa od radosti svoje ide i prodaje sve što ima, te kupuje onu njivu“ (Matej 13:44).

Neki ljudi veruju da ovaj odlomak govori o ljudima koji pronađu Hrista i Njegovo carstvo kao blago. Drugi veruju da govori o Isusu koji je dao svoj život da bi, kao svoje blago, zadio ljude i carstvo kojima će vladati. U oba slučaja, izvesno je da oslikava radost pronalaženja velikog i večnog blaga, a ta radost je daleko vrednija od cene koju treba platiti da bi se to blago steklo.

Biblijska osnova za princip bogaćenja nije ovaj odeljak, već Matej 6:19-21. Pored toga, Matej 13:44 služi kao jasna slika radosti prodavanja manje značajnog blaga da bi se pronašlo ono koje je daleko važnije.

Rendi Alkorn

ISTRAJNOST

U mnogim životnim situacijama prepoznamo potrebu za istrajnošću. Želim da istaknem da nam treba istrajnost i u ispovedanju. Biti istrajan u tome ne znači samo složiti se sa nekom mišlju, već dosledno je upražnjavati. Doslednost, ali ne mantranje, jeste jedna od preko potrebnih životnih vrednosti.

Postoji jedna zasigurno dobra stvar, a veoma korisna, koju svaki hrišćanin može da učini na početku svakog dana: ispovedati da sve što imamo predajemo Hristu, da On živi svoj život kroz nas i da nas upotrebi za to da činimo Božju volju. Zašto je ovo dobro i značajno činiti svakoga dana?

„Ne znate kakav će vam život sutra biti. Jer ste izmaglica koja se nakratko pojavi, a zatim nestaje...“ (Jakov 4:14).

Postoje mnoge životne stvari koje smo prihvatili i živimo ih po navici, a ne shvatamo da nas je ‘otac laži’ navukao na tanak led i prevario. Nema potrebe pre svakog obroka govoriti Bogu: „Hvala“; jer to preraste u naviku pa nije iskreno?! Ili izjava: „Ko radi ne boji se gladi.“

Naša sposobnost nema veze sa našim talentom, koeficijentom inteligencije, nadarenošću, mudrošću ili okolnostima u kojima se nalazimo!

Istna je to da smo mi upravitelji nad onim što imamo. Započnimo onda svaki novi dan sa prilikom da čujemo dnevne zadatke. Kako da čujemo? Ispovedajmo Isusa za Gospoda u celom biću i svim okolnostima. Budimo kulturni i zahvalimo mu se i na kiseoniku bez ‘respiratora’.

Iako prolazimo kroz težak period (korona virus), ipak živimo u prostoru gde ima hrane! Vernike ne progone i ne ubijaju. Ne možemo iz svoga doma, ne možemo u zajedništvu da uzmemo večeru Gospodnju, ali nije to tako strašno! Ili ipak jeste?

Natovarimo mi sami sebi velike probleme, pa nam ni ne treba neprijatelj koji podmeće noge.

Koliko vernih ima sa strahom od smrti od korona virusa? Ispovedajmo da je Isus Gospod našeg tela!

Koliko vernih (nažalost sve više) ima bračnih problema? Ispovedajmo da je Isus Gospod naših emocija!

Koliko vernih ima problema finansijske prirode? Ispovedajmo da je Isus Gospod svih naših materijalnih dobara!

Koliko vernih se bori sa depresijom, strahom, anksioznošću...? Ispovedajmo da Isus Gospod našeg ljudskog duha!

Koliko vernika sada gleda i sluša vesti o pandemiji, o zaveri ovoj ili onoj, a ne stigne ni 'dnevno čitanje Biblije' da izmrmrlja? Ispovedajmo da je Isus Gospod našeg vremena kada radimo i kada odmaramo, vremena kada spavamo i sanjamo!

Moglo bi se još govoriti o ovome, ali vreme je da uvidimo da smo slabi, krhki i da smo izmaglica koja se na čas pojavi, jer tek onda možemo biti korisnici još veće milosti. Budimo kao apostol Pavle i na početku svakog dana ispovedimo i kažimo: „Ne živim više ja, nego Hrist živi u meni.”

Gospode Isuse, priznajem svoju potrebu za Tobom, i ovog dana prihvatam Te kao svog Gospoda, Spasitelja, Otkupitelja i Osloboditelja. Pozivam te da budeš Gospod nad svakim (ali baš svakim!) područjem mog života.

V. M.

Ellel Srbija

PRIRODA ODBAČENOSTI

Gotovo svi ljudi dožive odbačenost, na jedan ili drugi način, ali mnogi od nas nisu nikada razumeli samu prirodu i posledice odbačenosti. Odbačenost ste možda doživeli kao nešto beznačajno, ali u većini slučajeva to iskustvo ostavlja trajne rane koje obeležavaju čitav čovekov život.

Evo nekih najčešćih primera: niste bili izabrani u sportski tim za školska takmičenja; vaš prvi dečko nije došao na ugovoreni sastanak, a nije vam nikad rekao pravi razlog; niste bili primljeni na fakultet; dobili ste otkaz na poslu bez ikakvog objašnjenja - rekli su samo da ste „radni višak“.

Ovo su samo neki od čestih primera kada čovek oseti bol odbačenosti, i to onu bol koji ranjava najdublje, u samu srž naše ličnosti. To je bol koja nastaje spoznajom da vam otac nikada nije iskazao ljubav, ili ste osetili da vas majka nije želela, ili da je vaš brak završio razvodom.

Takva iskustva ostavljaju trajne ožiljke, bez obzira da li ste vi toga svesni ili ne. Ali, imam dobre vesti za vas! Bog vas može isceliti od rana koje nastaju zbog odbačenosti. On vam može pomoći da prihvatite sebe i da Njegovu ljubav možete dati i drugima. No, pre nego što budete mogli primiti

Njegovu pomoć, morate razumeti prirodu vašeg problema.

Odbačenost možemo definirati kao osećaj da ste neželjeni i nepotrebni. Vi želite da vas ljudi vole, a ipak verujete da vas ne vole. Želite biti deo grupe, ali se osećate isključeni. Kao da uvek ostajete napolju, željno gledajući unutra.

Usko povezane sa ranama odbačenosti, postoje rane izigranog poverenja i sramote. Sve te rane proizvode slične posledice u ranjenoj osobi, osećaj neprihvaćenosti i odbačenosti.

Ponekad je odbačenost toliko bolna, da se vaš mozak podsvesno isključuje i odbija to registrovati. Pa ipak, ta rana ostavlja dubok trag i znate da je nešto ostalo duboko pohranjeno u vama, dublje od uma, dublje od osećanja. To ostaje pohranjeno u vašem duhu. Knjiga Priča Solomonovih opisuje upravo ovu vrstu iskustva:

“Veselo srce razvedrava lice, a bol u srcu teskoba je duhu” (Priče 15:13).

Na drugom mestu govori kako ranjeni duh pogađa čitavu osobu: “Kad je čovek bolestan, njegov ga duh podiže, a ubijen duh ko će podići?” (Priče 18:14).

Veseo duh pomaže čoveku u životnim teškoćama, ali ubijen i ranjen duh osakaćuje svako područje ljudskog života.

Naše društvo danas trpi zbog progresivnog raspadanja međuljudskih odnosa. Vrlo verovatno da ste se i vi našli u situaciji poremećenih odnosa sa onima koje ste cenili i voleli, te se odjednom našli u unakrsnoj vatri međusobnog optuživanja i dokazivanja. Ljudi vama bliski, ljudi kojima ste mogli verovati, izneverili su vaše poverenje i zadali vam ranu odbačenosti.

Vjerujem da đavo, neprijatelj Božji i svega što je Božje, ima izvesnu meru predznanja. On zna da Bog ima najbolje za vas, da vas Bog želi spasiti, ispuniti svojim blagoslovima, tako da vaš život postane blagoslov drugima, i zato udara prvi. Zato su na neki način, njegovi nasrtaji, zapravo izvestan kom-

pliment. To samo govori u priglog tome da se sotona boji, jer zna šta sve možete postati u Hristu. Zato nemojte biti obehrabreni. U mom iskustvu, naučio sam da oni ljudi koji su bili bačeni najniže, najčešće završe visoko na vrhu. Biblija nas uči: "Ko se ponizi biće uzvišen!" (Luka 18:14).

Postoji citat u Evanđelju po Mateju, koji opisuje šta Isus oseća prema nama: "A kad vide mnoštvo naroda, sažali se nad njim" (Matej 9:36a).

Grčka izvorna reč, ovde prevedena kao "sažaljenje", zapravo je neobično snažna reč. Odnosi se na vrlo snažnu fizičku reakciju u telu dotične osobe, u području utrobe. Ljudi koriste izraz "uzavrela mi je sva utroba". To je fizička reakcija koja trenutno izaziva komešanje. Osoba koja je pokrenuta sažaljenjem, ne može ostati ravnodušna. Zašto je Isus bio toliko duboko potresen sažaljenjem?

"Jer behu satrveni i zapušteni, kao ovce bez pastira" (Matej 9:36b).

Možda se i ti upravo tako osećaš: umoran, frustriran, zbunjen, zabrinut, prestrašen i opterećen. Isus te vidi, isto ona-

ko kako je tada gledao mnoštvo naroda. On ima sažaljenja prema tebi. On čezne da te isceli, tamo gdje te najviše boli.

Prvo, moramo razumeti pravu narav odbačenosti. Kako se događa odbačenost? Šta izaziva povredu? Kada odgovorimo na ova pitanja, tek tada možemo postaviti pitanje: *Kako mogu zarasti rane odbačenosti?*

Sećam se da sam 1964. godine, bio posebno zauzet oko pomaganja i služenja ljudima koji su bili zarobljeni zavisnostima - alkoholom i pušenjem. No, vrlo brzo sam otkrio da su te vrste zavisnosti zapravo samo tanke grančice koje rastu iz deblje grane. Najčešće, grana koja ih hrani i podržava, jesu razne vrste frustracija. Zbog toga, jedina delotvorna terapija jeste obračunati se sa granom. Kada je ta grana frustracije odrezana, tada je lako rešiti problem tankih grančica raznih zavisnosti.

Dok sam i dalje radio na raznim ličnim problemima ljudi, postepeno sam ulazio dublje u suštinu problema, slikovito rečeno, spuštao sam se uz deblo stabla, sve dok nisam došao do onog dela drveta koje leži pod površinom zemije – do

korena. Upravo je to mesto gde Bog želi posegnuti u naše živote.

“Već je položena sekira na koren stablima: svako će stablo koje ne daje dobroga roda biti posečeno i bačeno u oganj!” (Matej 3:10).

Gde se stablo seče? U korenu. Kad sam u svojoj službi stigao do korena, došao sam do otkrića koje me je isprva iznenadilo. Jedan od najčešćih korena svih ličnih problema ljudi, je zapravo osećanje odbačenosti. Do ovog sam zaključka došao ne kao sociolog ili kao psiholog, već kao propovednik i učitelj Biblije.

Da li ste ikada videli malo dete u rukama svoga Oca? Jedna mala sićušna ruka uhvatila se za rever očeve jakne, dok svoju glavu stiska na grudi svoga oca. Oko tog deteta mogu besneti razne oluje i nedaće, to dete je

sigurno. Njegovo lice odražava potpunu sigurnost. Dete je tamo gde pripada - u očevim čvrstim rukama.

Bog je tako dizajnirao ljudsku narav, da svaka beba rođena na ovom svetu, čezne za ovom vrstom sigurnosti. Dete neće nikada biti potpuno zadovoljno, ispunjeno i sigurno bez roditeljske ljubavi, posebno očeve ljubavi.

Svaka osoba koja je zakinuta za ovu, vrstu ljubavi, neminovno je izložena dubokoj povredi odbačenosti. Znam da je u Americi, gotovo čitava generacija očeva izneverila svoju decu. Zbog toga imamo generaciju mladih ljudi, čiji je najdublji i najosnovniji problem - odbačenost.

Ovoj slici razorenih odnosa između roditelja i dece, moramo dodati i statistike razorenih brakova. Danas to pokriva

preko polovine svih sklopljenih brakova. Gotovo redovno, nakon razvoda, jedna ili obe strane izlaze sa ranom odbačenosti. Vrlo često, tu je još dodata i bol zbog izigranog poverenja.

Kada uzmemo u obzir pritiske današnjeg društva, posebno raspad porodičnog života, moje je uverenje da barem polovina čovečanstva danas trpi od nekog oblika odbačenosti. Nema sumnje da je Bog unapred video ovu krizu razorenih odnosa poslednjih vremena, kada je dao obećanje preko proroka : "Evo, poslaću vam proroka Iliju pre nego što dođe dan Gospodnji, dan, velik i strašan. On će obratiti srce otaca k sinovima, a srce sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim prokletstvom zemlju" (Malahija 4:5-6).

Konačna posledica odbačenosti prouzrokovane slomljenim odnosom je prokletstvo. Ipak, onima koji se okrenu Bogu, po veri u Isusa, Bog je osigurao lek i izbavljenje od tog prokletstva.

Koji je to, zapravo, lek? Šta je suprotno od odbačenosti? Prihvaćenost, dakako. To je upravo ono što Bog nudi, kada mu čovek odluči pristupiti, po veri

u Isusa. "Bog nas je prihvatio u Ljubljenome" (Efescima poslanica 1:6, prema svim tačnijim prevodima Biblije) - to jest, u Isusu.

Originalna reč koja je ovde prevedena kao "prihvatiti" je jedna vrlo snažna grčka reč. Daleko snažnija od samog pojma "privola, pristanak, odobravanje". Na primer, u Lukinom evanđelju 1:28, anđeo pozdravlja Mariju i koristi tu istu reč koja je ovde prevedena "milosti puna" ili još tačnije "vrlo omiljena".

Kada verom pristupite Bogu, kada na temelju Isusove žrtve na krstu primite potpuno oprostjenje, tada ste doživeli Božiju ljubav i shvatate da ste jednako prihvaćeni i omiljeni kod Boga kao i sam Isus. Iako zapanjujuće, vi jednostavno znate da vas Bog ljubi na onaj isti način na koji ljubi Isusa. Postali ste član Njegove porodice.

Prvi korak prema pobedi od odbačenosti je prepoznavanje problema. Jednom kada ste prepoznali problem, tada se možete s njim i obračunati. Niste u tome sami, prepušteni sami sebi. Bog je uz vas i on će vam pomoći.

Dozvolite mi da vam dam jedan praktičan primer ili ilustraciju. Za vreme Drugog svjetskog rata, služio sam u sanitetskom vođu britanske vojske u pustinji Severne Afrike. Radio sam uz doktora koji je bio vrhunski stručnjak. Bomba izbačena iz neprijateljskog aviona pala je i eksplodirala blizu nas. Jedan od naših vojnika bio je pogoden komadom šrapnela. Došao je k nama u stacionar sa malom, crnom rupicom na svom ramenu. Pregledao sam pažljivo ranu i predložio doktoru da ranu povijem medicinskom masti i zamotam zavojem. No, lekar je hteo sam da pregleda ranu. Tankom srebrnom iglom ušao je u ranu i prvih nekoliko trenutaka ništa

se nije događalo. Odjednom, igla je dotaknula taj sitni komadić šrapnela i pacijent je zaurkao od bola. Doktor je znao da je našao uzrok problema.

Možda i vi pokušavate staviti malo kreme od religije na ranu koja neće zarasti, zbog nečega što je unutra, što rani smeta da zaraste. Pa ipak, ako biste otvorili svoje srce Svetom Duhu, On bi vam pokazao pravi uzrok problema. Ako Duh Sveti dotakne taj sitni šrapnel, vičite koliko god hoćete, samo nemojte odustati ili se opirati. Dozvolite Mu da izvadi ono što mora biti izvađeno. Tek tada Bog može staviti lek koji će zaceliti ranu.

Derek Prince

LJUDI SA PRAVIM INTEGRITETOM

Imati visoke moralne principe i biti iskrena osoba bi trebalo da bude cilj za svakoga od nas. Ljudi sa pravim integritetom imaju sledećih 13 osobina.

1. Jedinstveni su

Nisu pretenciozni. Ljudi koji imaju integritet su pošteni i autentični. Oni idu putem istine, čak i ako je težak, i nikada se ne boje slijediti ga.

2. Ne iskorištavaju ljude

Oni će uvijek biti prvi koji će pomoći kada je to nekome potrebno i nikada neće iskori-

stiti druge. Vjeruju da nikada ne mogu biti srećni na račun nekog drugog.

3. Uvijek vide dobro u ljudima

Vjeruju da su druga ljudska bića dobra, bez obzira na sve. To je razlog zbog kojeg uvijek pokušavaju vidjeti dobro u ljudima, a ako neko to pokuša zloupotrijebiti, oni će se udaljiti od takve negativnosti.

4. U prirodi im je da vjeruju u druge

Njihov moto je: povrijedi me istinom, ali me nemoj tješiti la-

žima. Lako vjeruju drugima ljudima što ne znači da će dozvoliti da ih drugi stalno lažu i varaju.

5. Uvijek će prvi reći izvini

Vrlo su skromni i uvijek žele da se poboljšaju. Ako su učinili nešto loše, uvijek se izvinjavaju i ispravljaju svoj greške.

6. Uvije ponude svoju pomoć

Oni su vrlo korisni ljudi i žele širiti pozitivne vibracije. Vjeruju da je pravi smisao života činiti dobro drugima.

7. Tretiraju druge s ljubaznošću

Oni su saosjećajni i uvijek će osvjetliti živote ljudi kad god mogu.

8. Skromni su

Nisu svjesni vlastite vrijednosti dok im to neko drugi jasno ne kaže. Oni pokušavaju biti gdje je potrebno i učiniti dobro drugima, tako da nikad ne razmišljaju o sopstvenoj vrijednosti.

9. Visoko su intuitivni i znaju šta se događa u nečijem životu

Uvijek mogu osjetiti ako se nešto događa sa nekim, ako su uznemireni ili se osjećaju neraspoločeno. Oni će uvijek slušati i pokušati pomoći i razveseliti ih.

10. Izbjegavaju svade

Oni razumiju ljude i ljubazno će razgovarati o stvarima. Ne raspravljaju o sitnim stvarima, zbog čega ih ljudi poštuju.

11. Oni su iskreni

Nikada se neće pretvarati da su neko drugi samo da bi bili prihvaćeni.

12. Cijene ono što treba cijeniti

Uvijek će odati zahvalnost za ono što ste učinili. Hvale ljude koji to zaslužuju i ne sudjeluju u lažnom laskanju.

13. Cijene vaše vrijeme

Oni razumiju vrijednost vremena i zahvalni su ljudima koji im ga daruju i provedu sa njima i za njih.

Čestitost
vodi poštene,
a nevjernike
upropašćuje
dvoličnost
njihova.

Priče Solomonove 11:3

NE TAKO OBIČNA PRIČA

Kada pričam o svom životu pre nego što vidim bilo šta drugo, ja vidim krst, i to ne običan krst, vidim onaj na kome visi raspeti Bog i moli za one koji ga raspinju. Ponekad i ja osetim težinu tog krsta, i tada dolazi On i skida sa mene taj teret koji ne mogu nositi, a koji me ponekad tako opterećuje.

Rođen sam u jednoj siromašnoj romskoj porodici u novembru 1971. godine. Majka mi je pričala da se porodila u kući i da je bilo jako hladno, duvao je jak vetar i vejao je sneg. Kako su moji tada živeli u Kuršumliji, gde nije bilo ni ambulante, pa je moj otac, usred noći po mećavi, otišao peške u Prokuplje po hit-

nu pomoć i vratio se sa njima, ali već je sve bilo gotovo.

Roditelji su mi pričali da je moj ceo život bio borba. Ja se ne sećam svoga detinjstva, tek po neke scene. Još kao beba dobio sam tešku upalu pluća, tako da osim disanja nisam davao nikakve znake života. Moji roditelji nisu imali puno slobodnog vremena a ni novca,. Nisu imali novca za lekove, a ni vremena za lekare. Onako malog i bolesnog bi me umotali u novine i premazali svinjskom mašću, a zatim ostavili u mlakoj rerni šporeta na čvrsto gorivo. Kažu da su se jako iznenadili kada sam vrisnuo i počeo da plačem nedelju dana po rođenju.

Majka mi je pričala da sam preležao sve moguće dečije bolesti. Već sa dve godine sam imao kamen u bubregu i proveo puno vremena u bolnici. U Niškoj dečjoj klinici sam proveo pune dve godine ležeći se od toga. Sećam se da sam puno plakao.

Kada sam imao pet godina doživio sam saobraćajnu nesreću. Istrčao sam na ulicu i udarila su me kola. Kažu da sam to jedva preživio, jer sam imao teške unutrašnje povrede.

Kada sam pošao u prvi razred osnovne škole, nikako nisam mogao da se uklopim. Bio sam slabiji đak od ostale dece, i nikako nisam mogao da se skoncentrišem i održim pažnju. Sećam se da me učitelj često tukao prutom po prstima zato što ne znam ili zato što kasnim.

Takođe se sećam da sam često išao u ćošak zbog nečega. Kod kuće bih opet dobijao batine što ne znam i što učitelj stalno poziva roditelje koji iz ovog ili onog razloga nisu mogli ili hteli da se pojave. Najgore mi je bilo zimi. Promrzli prsti, a tvrd i ljut prut; promrzli obrazi, tek zgrejani, a vrući šamari.

Zimi kada je bila klizavica stalno sam padao. Od kuće do škole i nazad imao sam na stotine padova. Plakao sam, ali bih uvek ustajao i krenuo dalje.

U leto 1979. godine (tad nas je već bilo šestoro dece), preselili smo se u Niš. Otac je mislio da će nas u Nišu bolje odškoloovati i othraniti, te da će kasnije nama biti lakše biti da nađemo posao. Prestao je da pije. Ja sam nastavio da živim svoj život u nekom svom svetu. U školi sam imao slabe ocene, jer i dalje nisam mogao da se skoncentrišem i održim pažnju, a nisam se ni trudio.

Moj svet je bio lepši od realnosti. Sa devet godina sam dobio padavicu i dugo se lečio od toga zajedno sa mlađim bratom. Kada sam imao dvanaest godina primećivalo se da hodam nekako čudno i da sam jako trapav. Moj otac je mislio da imam ravne tabane. Iako sam po hodu uveliko podsećao na moju tetku Kristinu koja je sva bila deformisana, niko nije mislio da treba nešto da preduzme. Ja lično nisam osećao nikakav teret. Ja sam sebe doživljavao kao normalog. Igrao sam se sa braćom i ostalom decom.

Ponekad bismo se i tukli, međusobno ili sa drugom decom. Naš život je tekao nekim svojim tokom. Majka i otac su radili po ceo dan, mi bismo išli u školu i vraćali se kući. Imali smo zabranu da ne smemo da se skitamo čak ni po komšiluku, a kako li po gradu.

Kada sam pošao u srednju školu, moja pažnja i koncentracija su se popravile. Moji ukućani su bili iznenađeni uspehom kojeg sam postigao. Odrasli bi o meni pričali kao o inteligentnom detetu kom treba pomoći.

Izašao sam iz svog sveta i ušao u svet odraslih, jer iz nekog razloga nisam mogao da se družim sa vršnjacima. Puno sam čitao i pokušavao da što više naučim.

U to vreme sam otišao kod ortopeda da mi prepíše cipele za ravne tabane, jer je to bio dobar način da besplatno dođem do novih cipela (dotad sam uvek nosio stare i pohabane cipele koje su drugi već nosili pre mene). Tad sam se prvi put sreo sa izrazom neuro-mišićna distrofija. Shvatio sam da imam bolest koja me čini drugačijim od ostalih – fizički slabijim. Shvatio sam da imam „pratioca“ koji će mi to biti sve

dok sam živ – i nije mi se baš svidela ta činjenica.

Posle kraće depresije pomirio sam se sa činjenicom da sam bolestan, da sam drugačiji i da nikada neću ostvariti svoje snove da postanem vojnik ili pilot borbenog aviona. O svojoj dijagnozi sam znao malo, a nisam poznavao nikoga ko ima distrofiju (pomenuta tetka je umrla pod sumnjivim okolnostima nekoliko godina pre toga). Iako nisam osećao neki poseban teret, znao sam da će se moje stanje sa godinama pogoršavati, i čak sam sebe zamišljao u kolicima.

Polaskom u srednju školu počeo sam da se bavim jogom. Ušao sam u krug ljudi koji su imali isto interesovanje kao i ja, sličan način razmišljanja i razumevanje za moje psiho-fizičke sposobnosti. Sa njima sam bio četiri godine. Zahvaljujući druženju sa njima, osamostalio sam se i u više navrata sam živio u Beogradu kod prijatelja ili u Centru za meditaciju koji se tada nalazio na Bežanijskoj Kosi. Srednju školu sam završio kao redovan đak i stekao zvanje bravara. Ali, kao što nisam nešto naročito voleo tu školu, tako nisam voleo ni to zanimanje.

Oduvek sam planirao da se bavim nečim drugim, a ne bravarijom.

Za vreme boravka u Beogradu počeo sam da učim solo pevanje i to me odvelo u hor koji je pevao pri hramu Svetog Save. I tu se desilo čudo: Iako nisam poznao Hrista, iako nisam razumeo crkveno-slovenski jezik, u meni bi nešto zaigralo kada bih čuo ime Hristovo.

Vratio sam se u Niš i priključio se crkvenoj pevačkoj družini pod nazivom „Branko“, koja je pevala pri niškoj Sabornoj crkvi. Sledećih meseci sam se posvetio traženju istine, čitao

sam Novi zavet, molio sam se i tražio odgovor na pitanje: Ima li Boga i ko je On?

Desilo se to jednog letnjeg jutra dok su svi ostali u našem stanu u centru Niša spavali. Tri meseca pre toga ja nisam imao mira. Od božićnog bdenja pa naovamo tri meseca, ja sam pokušavao da saznam istinu o Bogu, o sebi i o smislu života. Čitao sam Novi Zavet mnogo puta, pokušavajući da prepoznam istinu. Pre toga ni sa kim nisam pričao o tome i nikada nisam slušao o Hristu ni od koga. To je bilo poput pokušaja da se gleda kroz zid. Nekako sam znao da u

toj maloj plavoj knjizi postoji istina, ali ja nikako nisam mogao da je prepoznam. I onda, tog letnjeg jutra, bio sam spreman da se bacim pod jutarnji voz koji je išao za Beograd (to sam znao jer sam često njim putovao).

U mojoj glavi je vladao apsolutni kaos. Sve mi se u glavi pomešalo. Pred mojim očima smenjivale su se slike svega onoga što sam znao da neko naziva Bogom ili poštuje kao Boga. Te slike su bile toliko žive da sam pomislio da sam počeo da ludim. Ni sam ne znam kako, ali našao sam se na kolenima, obučan i spreman za akciju.

Molio sam se Bogu koga nisam poznavao. Rekao sam mu:

„Bože, ja više ne znam ni kako se zovem, ni da li je sve ovo san ili stvarnost. Molim te da mi pomogneš i da mi otkriješ istinu, inače ću se ubiti.” I neznajući zašto (I još uvek neznam zašto), otvorio sam gideonitski Novi zavet kojeg sam bio onako, pokupio u prolazu. I opet neznam ni kako ni zašto, ali otvorilo se na Jovan 3:16, gde piše da je Bog tako zavoleo svet da je i Sina svog jedinorođenog dao da ni jedan koji u Njega veruje ne propadne, već da ima život večni.

Naravno, ja to tada nisam razumeo. Tada sam sasvim jasno čuo glas koji mi je rekao da ja ne moram da umrem, jer je neko već umro umesto mene. I zaista, to je za mene bilo nevero-

vatno olakšanje da ja ne moram umreti, i da je neko je već umro umesto mene. Isti taj glas (danas znam da je to bio Sveti Duh, ali tad to nisam razumeo), mi je objasnio da je Bog imao jednog jedinog sina, ne dvojicu, trojicu, već jednog sina jedinca kojeg je dao da umre umesto mene. I to je bila prva stvar koja je meni smetala da u Novom zavetu vidim istinu.

Ja sam verovao da je Isus jedan od mnogih. Tada sam opet mahinalno otvorio Novi zavet, i ovog puta je bilo Jovan 1:2-13 gde piše da onima koji veruju u Sina Božijeg daje se vlast da postanu deca Božija. Isti taj glas mi je objasnio da nisu svi ljudi deca Božija (a ja sam baš tako verovao), već su tvorevina Božija, a samo kroz veru u Isusa Hrista ljudi mogu da postanu sinovi Božiji. Tada sam pao na kolena i molio da postanem dete Božije.

Tada sa prvi put posle tri meseca nemira u sebi, zaspao mirnim snom, jer sam znao da sam spasen. Ni danas ne mogu da objasnim kako to da sam pored svih tih stihova toga jutra pročitao baš te koje sam pročitao.

Kada sam se probudio počeo sam da ljubim sve ukućane i da

im pričam kako ih Bog voli. Izašao sam na ulicu i svima koje sam poznavao pričao sam da ih Bog voli i da želi da ih spasi.

Posle četrnaest godina provedenih u klupama Baptističke crkve u Nišu, 2000. godine upisao sam Teološki fakultet u Novom Sadu. Diplomu teologa sam dobio 2008. godine, a sada volontiram pri hrišćanskoj misijskoj organizaciji „Mladi za Hrista“ (YFC), i radim sa tinejdžerima u gradu, sa onima koji još uvek ne poznaju Hrista kao Gospoda i Spasitelja.

Dragan Đorđević

Preuzeto iz časopisa LIFE
Pripremio *Darko Brvenik*

STARAC NAKON KORONE

Nakon poboljšanja zdravstvenog stanja jednog starog čovjeka koji je imao 93 godine i koji je bio zaražen virusom korona u Italiji, bolnica ga je zamolila da plati cenu za disanje na respiratoru za jedan dan. Starac je tada zaplakao. Lekar je želeći da ga uteši, rekao da ne brine i ne plače zbog visokog računa. Ono što je starac odgovorio, rasplakalo je sve njegove kolege lekare:

„Ne plačem zbog novca koji moram da platim. Plačem jer dišem Božiji vazduh već 93 godine, ali ga nikada nisam platio. Cena disanja na respiratoru je 500€ za jedan dan. Znete li koli-

ko dugujem Bogu? Nikad pre nisam zahvalio Bogu na tome!“

Reči ovog starca vrede razmišljanja. Kada slobodno udahnemo vazduh bez bolova ili bolesti, mi taj vazduh ne cenimo dovoljno. Tek kada uđemo u bolnicu možemo saznati da čak i disanje kiseonika pomoću uređaja košta mnogo novca.

Zahvaljujmo Bogu na vremenu koje nam je dao u životu da možemo slobodno disati:

Hvala Ti Gospode, što si sve moje račune platio na krstu!

Vreme je da se zamislimo nad našim životima!

PRETVORI SVOJU BOL U BISER!

Neke su školjke izvana glatke i sjajne, blješte od boja, a neke su neugledne, grube i hrapave. Ali ispod oklopa, sve su školjke nježne.

Baš kao i ljudi ispod svojih oklopa, često se dogodi da i u školjku upadne neko neugodno zrnce pijeska koje se ugnijezdi u njezinome mekom tkivu i ona ga se nikako ne može riješiti. Za neke će školjke to zrnce pijeska postati pogubno: stvorit će ranicu od koje će na kraju umrijeti.

Ima i školjki koje se ponašaju drugačije. Da bi ublažile bol koju im stvara oštro zrnce pijeska, one ga počinju zaobljavati omotavajući ga tanjušnim slojevima

glatkoga sedefa. Na taj način zrnca pijeska počinju pretvarati u biser. Isto je i s ljudima. Neki od svoga zrnca pijeska naprave životnu dramu od koje se nikada ne oporave, a drugi svoja zrnca pijeska pretvaraju u bisere.

Oni prvi nezadovoljni su i optužuju život da je okrutan prema njima. Ovi drugi strpljivo stvaraju svoje bisere sve dok bol ne prestane. Ljude koji u sebi nose bisere, prepoznaćeš po njihovim blistavim osmijesima. Pogledaj se u ogledalo. Kakav je tvoj osmijeh? Blista li biser u njemu?

Nepoznat autor

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomози mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

BOŽE, GDJE SI?!

DVD S MATERIJALIMA

Namijenjeno za
korištenje samo na
računalu

Pogledajte video
materijale i više na

CloudLibrary.org

JOHN BEVERE

Ovo poučavanje i druga učenja Johna i Lise Bevere dostupni su na Messengerovoj besplatnoj stranici s videomaterijalima i drugim materijalima za preuzimanje:

CloudLibrary.org

Dodatni materijali na mnogim jezicima dostupni su za pregled i preuzimanje na stranicama YouTube.com & Youku.com i drugim mrežnim stranicama s medijskim sadržajima.

misija
izdavaštvo
multimedija
fotografije sa dešavanja
PDF knjige
audio knjige
video naučavanja
predavanja
seminari
Bogoslužnja
konferencije
koncerti

www.**SYLOAM**.eu

SYLOAM
MULTIMEDIA

- VIDEO SNIMANJE,
- FOTOGRAFISANJE
- OZVUČAVANJE DOGAĐAJA

(SA PROFESIONALNOM OPREMOM)
UZ MINIMALNU NADOKNADU.

multimedija u službi širenja evanđelja

064 34 30 817

SYLOAM.MEDIA@GMAIL.COM